

VITA ET OB:
ITVS DVORVM FRA:
trum Suffolciensium, Henrici et Caroli Brana:
doni prestanti virtute, et splendore nobilitas
tis ducum illustrissimorum, durabus
epistolis explicata.

Unum est. necessarium

Adduntur Epitaphia et acroamata in eodem
gratce et latine conscripta, cum Cantabrigiensium
Oxoniensium iugi cōmentatione et industria,

Affiguntur præterea ad calcem libri quædam
Epigrammata in alios præclaros cum viros cum
etiam mulieres, quibus nomen memoraz
bile fait, et vita summis ornamentis
illustrata.

4
S. B. B.
Bymer & Evans
London
15.23

in the name of god amēt the xxvij day of April
in the year of our Lord MDCCLXVII
Lancashire by the hand of

theatris virtutis Conficiens

ILLVSTRISSIMO PRINCIPI
et domino suo benignissimo, domino Henrico
Graio Duci Suffolcijæ, et domino Marchioni
Dorcestræ honoratissimo, Thomas
VVilsonus famulus deditissi-
mus, Saltem dicit.

Voniam omnis vita nostra nihil aliud est, quam perpetua mortis commentatio, in cuius extrema recordatione, immortalitatis spes omnibus vere christianis affulget: de alia re nulla conuenientius loqui me posse putabam, quam de ultima hac migratione nostra, et postrema rerum omnium meta, mortis imperio et voluntate concludenda. Et cum omnium aures huiusmodi vocibus circumsonare debant, tum maxime Principum virorum aures perpetuo sunt imbuendæ talibus et sententijs et opinionibus, quæ vita huius fragilitatem, et animorum nostrorum immortalitatem, expressis imaginibus representent. Intonat Praecones verbi, clamat censores grauissimi, docet vita breuis et instabilis, mortem siue deum potius, res omnes terminare, et eo vere bonos deducere, ubi sunt immortales futuri. Exempla ante oculos ponuntur infinitorum funerum hinc inde ruentium, sed memoria nostra nimis lubrica est, et imbecillis, que alioqui debet beret esse talium rerum tenacissima. Quanta nu-

A. ij. per

Epistola ad illustriss.

per strages ad terrā fuit horribiliter deuoluta: quā
graue et luctuosum funus nobilissimorum su-
doris violentia percussum? Cæterum ex omni-
bus maxime ingemiscendum est (si tamen est in-
gemiscendum) heroum Suffolciensium lamen-
table desiderium: et optandum (si tamen est op-
tandum) ut nulla talis aliquando calamitas nos om-
ni dignissimos calamitate afflictaret. Sed huius
miserabilis interitus nulla nos memoria pungit,
nullus mētes nostras percellit aculeus ad ærum-
nosum hoc tempus expendendum, et communē
naturæ nostræ casum examinandū. Tua vero cel-
lū (dux serenissime) vtrique affinis, valde pie
et amanter vtrumque deo commendauit, & ad-
huc tam inuiolatē tenet vtriusque memoriam ut
de illis omnia bona et loquaris, & sepe etiā super-
stites, si deo sic visum fuisset (qui tuus fuit in illos
amor) vehemēter & ex animo solitus sis optare.
Ego cum te cognatum vtrique, sic ex ardescētē
vtriusque amore intellexissim, & desideriū tam
excellentium puerorum tam Christiane tulisse:
non dubitaui apud tuam celsitudinem illorū me-
moriā renouare, quos tam intime viventes non
solū adamasti, sed etiā mortuos omni honore
dignos censuisti. Neq; meos ego hic labores, qui
sane exiles sunt, sed aliorum expromptam diligē-
tiam & nauitatem cōmendabilem, sub tuæ celsi-
tudinis aspectū studiose conor adferre. Collegi
enim pro mea parte aliorū labores, & vna cōsas-
cinatos

218. *Ducem Suffolciae* *li. in abh. 11.*
cinatos in vnu quasi corpus oopegi, vt ea ratione
tot eximie doctorum industria non solum lectio
ne & varietate ipsa delectabilis esset, sed usu &
exercitatione etiam fructuosa. Ego vero attigi
quemadmodum potui, & summatum notaui (pro
mea in vtrumque puerum obseruancia) mores &
vitâ utriusque, paulo loquacius (dicit aliquis) sed
sane (testor deum) quam potui sincere & vere.
Quid alij putent de istis Heroibus, et germanis
fratribus, liberum illis omnino & integrum ref
linquo, mihi ergo eadem sit libertas pro mea op
nione & iudicio sentiendi. Si quid erro, libenter
castigari velo. Verum melius et laudabilius puto
amanter dicendo paulo vberius in re bona loqui,
quam fallaciter obtrectando, mortuorum memo
riam vel maculare velle, vel ignominiose obscu
rare. Ego me tuæ celsitudinis iudicio totum per
mitto, & ad defendendam tam honesti cona
tus susceptionem, tuum omnino et so
lum in hac re imploro patroci
nium. Vale.

Ad eundem illustrissimū Duxem Suffolciæ,
et dominum suum, eiusdem **VV**ilsoni
Carmen.

Dux, decus ecce tuū, fratrū spectabile nomē!
Et decus o geminum, terra Britanna tuū:
Nobilitate pares, virtute & honore potentes.
Dux tibi cognatos, mors tulit vna duos.
Nūquid vtroq; velis (dux) iunctus viuere fratre?
Iunctus vtroque (scio) viuere fratre velis.
Est deus, ecce suos rapiet super astra, locabit
Ecce suos cœlo, tempore nempe suo.
Tu decus es patriæ, bene longum viuere debes.
Natus et ad patriam, nunquid abesse potes?
Cum tua virtutum pariatur gloria laude,
Et Christi meritis sit tibi parta salus:
Gloria nō parua est, honor est, et sumus habetur.
Viuis & in coelo, qui bene viuis humi.
Tam cito namq; duces mors festinata, parenti
Sustulit, ut citius uiuat uterque deo.
Omnibus hac iter est, quibus est modo cura salutis
Spes tua sit domino fixa, beatus eris.

Gualteri Haddoni, Cantabrigiensis, Regij

PROFESSORIS IN IURIS CIVILI.

Suffolcienses fratres.

Laboriosam, & si non miserā, certe mirabiliter exercitam, tot cumulatā funeribus Cantabrigiam. Graui nos uulnere percussit hyems, æstas, saucios ad terram afflixit, Calendæ Martiæ, stantem adhuc Academiam nostram, & erectā uehementer impulerunt, & de priori statu suo de presserunt, Idus Iulij nutantem iam & inclinatam oppresserunt. Cum magnus ille fidei magister, & excellens noster in uera religione doctor Martinus Bucerus, frigoribus Hybernis conglaciauisset, tantam in illius occasu plagam accepisse uidebamur, ut maiorem non solum ullam expectaremus, sed ne posse quidem expectari crederemus. Verum postq; inundantes, & in Cantabrigiam efferuescentes æstiui sudores illud præstans & aureolum par Suffolcentium fratum rum quidem peregrinatum a nobis, sed tamen plane nostrum obvenerūt: sic ingemuimus, ut infinitus dolor uix ullam tanti malí leuationem inuenire possit. Perfectus omni scientia pater, & certe senex incomparabilis Martinus Bucerus, licet nec Reip, nec noster, tamē suo tempore mortuus est, nimirum letate, & annis & morbo affecta. Suffolcienses autem, quos ille florescentes ad omnē laudem tanq;

alumno

Epistola de vita & obitu,
alumnos disciplinæ reliquit suæ, tam repente su-
dorū fluminibus absorpti sunt, ut prius mortem
illorū fleremus, quam morbum animaduerteret
mus. O crudelem morbum, O mortem acerbam,
non illis quidem in portū ingressis & ibi conquis-
escentibus, sed nobis in uita sanctatis tanq; in mari,
quibus illorum autoritate & præsidio carendū
erit. Dux enim ipse licet non dum plane uir, ta-
men & annis ad iuuentutem pene adoleuerat, &
ingenio ad omnes res gerendas ita ematuruerat,
ut ex his omnibus nihil illi abesset, quibus illustrē
personam uel ornari deceret, uel institui conue-
niret. Grauis erat sine superbia, comis sine leuitate,
docilitate summa, minimo ut studio esset opus:
diligentia tamen eiusmodi quæ naturam posset e-
tiam ex tarditate incitare. Sermo uero pene um-
nis & de doctrina fuit, & cum uiris doctis, quibus
& honoratissimæ cura matris illi multos circum-
fuderat, & ipse plures humanitate asciuerat sua.
Nam cum dignitate principibus esset par, tamen
generosa quadam ingenuitate animi se cum infi-
mis exæquabat, si quidem illas eruditioñis aut in-
genij notas in illorum orationibus inesse intel-
lexisset. Iam congressus nec muti illi erant, nec
uulgares, nec rerum colloquia ludicrarum aut le-
uiū, sed proponebat aliquid semper de quo & ip-
se dicebat, ut poterat, & alios audiebat libenter, si
quid illis in mentem ueniret. Oratio fuit illius sa-
ne prompta & explicata, nec se ipsa factans, nec
alios

fratrum Suffolcienstium.

alios excludens, graui quadam perfusa modestia,
quam mentis arquabilitate perpetua sic tuebatur,
ut nec se ipse unq̄ desereret in dicendo, nec acer-
be quenq̄ infectaretur. Reliqua uita quæ quidem
nobiscum acta est, uel tota literis transmissa, uel il-
lis certe condita fuit, quarum studio sic exarserat,
ut nec collegia, nec scholas, nec otia, nec negotia,
imo nec mensam, imo nec lectum, prorsus illarū
expertes esse sineret. Itaq̄ minimo tempore, ma-
ximarū in rerum doctrina sic euolauerat, ut eius
etiam extemporalem in differendo facultatem
multi possent metuere, nemo contemneret debe-
ret, laudarent sane omnes, & admirarentur, quicūq̄
laude ipsi aut admiratione digni aliquando sunt
habiti. Erunt fortasse, qui uel h̄c in illo non fu-
isse, uel non tanta fuisse credant, quanta meis ego
uerbis illa facio. Sed h̄i quicunq̄ sunt, aut illum
ignorauerunt, cuius uera uirtus omnem orationis
uanitatem repudiabat, aut me profecto non no-
runt, qui ad publicum tam nobilis personæ testi-
monium, minime sane mendacium accommoda-
re uelim. Talis igitur certe, talis Henricus ille Suf-
folciensis fuit, reliquis præstans uniuersis adoles-
centibus, ipse cum adolescentis, & iam appropin-
quās, ut alijs omnibus uiris, ipse uir anteferretur.
Talis illi succreuit frater Carolus, pubescens qui
dern adhuc, ut in uite gemma, sed qualem nostræ
uites gemmam aut parē uix habent, aut certe præ-
ciosiorem omnino non habent. Nam illam nostrā

Epistola de vita & obitu

Regalem Margaritam, quam nomine nos singu-
lari, Regiae Maiestatis honoramus, non alicuius
urbis, sed totius orbis, non hominum, sed humani
generis, non unius nationis, sed uniuersæ naturæ
lumen & florem, nemo me ita despere putet, ut
aut comparare cum quoq; uelim omni ex parte
incomparabilem, aut nominare pene audeam, nisi
magna cura, maiore causa, maximo tempore se-
paratim me ad id praeparauerim. Ad Suffolien-
ses redeo fratres, qui plane fuerunt huiusmodi
quales illos pono, uel multo maiores etiam. Nam
eorum a me summatim pereorsa uirtus, campum
illum non habet, & curiam Collegiorum & scho-
larum nostrarum, in quibus libere excurrens non
solum uniuersa cognoscebat, sed etiam singulis
partibus aspici poterat & euolui. Deus t'gitur, nos
ster immortalis pater, cum sua præstanti clemētia
nobis eximū hoc fratrū par attribuisset, & mater
excellētissima, lautissimis institutis illos educaui-
set, Academia deniq; nostra, scientiarum doctrina
multiplici perpoliuisset, & subornatos omnium
instrumentis præclarissimarum rerum, Respub-
liam ad se esset euocatura: mirum non est, si
mater liberos, & Alumnos Academia, deniq; Re-
spub. Cives, imo Duces potius, cū uix e carceribus
adhuc egressi essent, in eodem tempore, & in eos-
dem pene uestigio corruisse dolet, præsentim cū
illos quasi turbo quidā, subito corripuerit, ut pri-
us mortui cemerentur, quam morituros quisq; fu-
spicari.

fratrum Suffolcienstium.

spicari posset. Atq; hæc quidem cum procul as-
picio, magnā mihi luctus causam & maioris ha-
bere uidentur. Sed cum animum adduxi proprius,
& pænitus in rerum naturam intraui, me ipse ca-
stigo, quod ex animi mei mollitia, non ex præ-
scripto rationis de calibus humanis existimem.
Quid enim illis longior uita profuisset & obesse
potuit, ut cibfuit sane multis, & profecto fortuna
plus illis aduersa potuit auferre, q; afferre prospes-
ra. Nūc enim animis optime cōstitutis, sequunda
fama, nullis odijs, nullis æmulationibus, maxima
gratia, sūmis omniū studijs, uita quasi sōno, soluti
sunt: quæ, si in terris contati essent, diuturnitas tē-
poris, uel minuere illis multa poterat, uel omnino
tollere uniuersa. Nam & ipsa mutabilis fortuna
fertur, & omnia sunt eius membra cōmutabilia,
cuius rei pene tot sunt testes, quorū sunt homines.
Itaq; si fortunæ regnum expectatur, cum opes, cū
uictorias, cum dignitates cogitamus: occurrant eis
gestates, fugæ, sordes & tenebrae. Nā & ista semper
per euenire possūt, & sæpenumero summis uiris
euenisse scimus. Sed natura cū ægregie se in illis
ostēdisset, durū est quod ipsa prius se retexebat,
quam eius pulcherrimis muneribus frui poterant.
Recte esset, si quidem illis frueremur, quibus ma-
xima ex parte ne uti quidem licet. Nam ut ord. ar-
a sanitate, quæ reliquis sp̄iritum & uitam imper-
tit, & quæ si loco mota est, alia cohædere non pos-
sunt, sub omnes illa morborum offensiones per-

Epistola de uita & obitu,

petuo subiecta est, qui aceruatum & spisse uenit, ut semper aliquis illorum, in uitam nostram transuersus incurrat. Itaq; Suffolciensibus plane gra-
tulor, qui celeriter uita lapsi sunt. Nam si paulum tardauissent, ad extremum tamen illis occubens dum erat, & interim aut neruorum contractiones illos strinxissent, aut flammæ febris incendissent, aut frigora distillationum illaquefecissent, aut in-
tendissent tumores, aut tabes contriuisserent. At nō fuissent ista fortassis, at esse solent, at non semper, at plerumq; at non omnibus, at sane plurimis, at illis nō accidissent, at nescimus, at sperari poterat, at metui debebat potius. Nam in toto hoc genere & in uniuerso siue fortunæ strepitu, siue appara-
tu naturæ, sunt illa profecto uerissima Ciceronis nostri non solum Oratoris eloquentissimi, sed etiam sapientissimi ciuis & plane ueteratoris in co-
muni uita, plures esse infœlices, quam fortunatos & prudentius metuere nos, quam sperare, tum il-
lud etiam, multo saepius lachrimatum esse Priamum in uita, q; Troilum. Testes affert Cæsarem, & Pō-
peium, qui cum per omnes dignitatum gradus ad maturam ætatem ascendissent, illorum extrema tempora miserabilibus in ruinis iacuerunt, & al-
ter tādem exula barbaris, alter a necessarijs in se-
natū trucidatus est. Principes nominamus Reip. Romanæ, poteramus greges coaceruare reli-
quorum ordinum: sed externa prætermittantur, domesticos annales excutiamus, & quoniam a principibus

fratrum Suffolciensium.

principibus sumus exorsi, commoremur in illis, &
quidem una familia contentissimus. Et quamq; patrem poteramus, tamen filium sumamus Eduardum tertium, cuius cum adolescentia Scotiam fregisset, iuuentus Galliam & omnem Aquitaniam maximis & continuis uictorijs peragruisse set, inclinata iam & ingrauescens aetas, maximam horum partem ornamenterū illi detraxit, & belli calamitates, doméstico funere nobilissimi principis Eduardi filij, cumulauit. Itaq; qui iuuenis mori potuisset ipse Rex, & Imperator, & filium relinquens Aquitanæ principem, senex tandem mortuus est, Rex ille quidē, & singulari uirtute, sed tamen multo minore bellica gloria, & multo maiore doméstico mærore, princeps filius, hæres dū uixit patris fortunæ, primas res gestas habuit incredibiles, postremas, morbi labore deformatas & seditionis. Richardus secundus, principis Eduardi filius, & Regis nepos, ad paternos deuolutus est & auitos casus. Nam & puer renunciatus est Rex, & in regno fœliciter adoleuit, at paulo post ita uir præcipitatus est, ut priuatus sit mortuus. In regibus igitur si fortuna sic ludit, & eludit, quantas in populo strages edit? dicerē si esset necessitate, sed satis nos communis uita docet. Illam autem ipsam matrem Suffolciensium optimam & præclarissimam mihi cognitam fœminam sic aliquot anni posteriores exercuerunt, ut minime satis dubitem, quin illis si potuisset, libenter fuisset.

b.iiij. caritura.

Epistola de vita & obitu

caritura. Quapropter ut tecum nunc aliquantisper agam, te nunc appello siue coniux nominari vis mariti Ducis, siue mater Ducis filij, si deus optionē tibi dedisset, ut coniux & mater uel in illa aetate efferrere ipsa, in qua liberos exulisti tuos, uel funus primū mariti, ita ut evenit, deinde gnatorum, nec coniux ipsa iam, nec mater cerneret: si deus (inquam) optionem dedisset, & legere tuam te iussisset conditionem, utrum sumpsiisses? Aut ego tuum non noui tenerum & indulgentem animum, aut tuorum clades posteriorū temporū, superiorum annorum amissione, uel redemissē, uel declinauisses. Igitur & alij te condocefiant, & in primis ipsa extē disce, quid longa series annorum afferat, imo quid auferat potius (ut ante dixeram) & præclare cum tuis heroibus actū esse puta, qui in summa rerum omnium prosperitate uiuentes, non dum uertente fortuna, sic uitam dismiserant suam, ut honore abundantes, & ingenio excellentes, ut literis florentes, & gratia, nihil haberent inuidiæ, nihil odij, nihil similitatis, nihil inimicitarum, qui suis temporibus optimis, morte tanq; somno consolati, nec tuum funus uiderunt, nec cæteras tempestates reformidant, quas uel suas, uel suorum maximas, longior illis dies inueniuntur. Quod si non acquiescis adhuc (tuum enim argumentos agnosco in differendo, & minime cedens acumen) & externis te nō commoueri dicis, sed illam te lucem, & splendorem animorum desyderare

fratrum Suffolcienstium.

desiderare, qui tuis in liberis apparuerit, non curare te fortunā, qualis fuerit, aut fuisset, uenī piezatē, literas, & reliquā omnē insitām bonitatē & amauisse te præsentem, & absentem ualde requirere. Hīs te lātātam fuisse interioribus ornamentis iam uiresentibus, & īsdem angi te tam subito, & ante tempus euulſis, & eradicatis. Hæc, si disertus contra te, tuus dolor disputabit, breuiter illis omnibus, & uere a me occurri potest. Vētūs tuos liberos ad illum aetatis flexum, in quo multi in dōle excellenti aberrauissent, uenisse ad illum labricum & præcipitē locum, in quo uoluptas tot delectationes huic aetati profundat, ut prorsus difficile sit illarum aliquā, mentem a ratione & officio non detorqueri. Meis nihil horum inquis, accidisset fortasse. Sed tamē nec certo sciēbas, nec illis uiuis non metuere poteras. Si metuisse neges, tabulis obsignatis tecum agam, & historiam omnium illorum temporum tibi replicabo, in quibus pie mecum & diuine loqui solebas, multum tamen & uehementer: ut facile te laborare cernerem, quomodo custodienda filiorū tuorum pubertas, quibus institutis moderanda, quibus habenis refrænanda, & deuincienda esset. Hanc Deus tibi dubitationem exemit, hanc sollicitudinem detraxit. Si nescis quanto bono, quam summa felicitate tua: age uero circūspice paulū, alienas familias nōnihil animo contracta, uidebis quanto dolore, quanto gemitu, tum suo suorum, quam

Quoniam p[ro]p[ter]e zonie sanguinis auct[us]a
prope conuictu formæ Aet[er]nae

Epistola de vita & obitu,

quam multæ, & magnæ, diu uiuendo degenerauerint, et in acerbissimas miserias cōtrusæ sint. Titus Imperator Romanus, Hērici tui similis in vita, similiter etiā in adolescentia mortuus est, cuius illa fertur in ipsa morte diuinissima uox, se cum ad omnem uitam respectaret suam, & in eam intueretur, solū in uniuersa rem unam repperisse, cuius se poeniteret. Eandem aut certe similem Henricus tuus uocem usurpare poterat, & Carolus multo magis. At nec Titus potuisset ipse, si longiora rem deus illi uitam dedisset, nec Suffolcienses potuissent tui. Nam & Vespasianus Titi pater, oppressus à suis & superiorum temporum multi in initio clarissimi Imperatores, longinquitate temporis ita peruertebantur, ut uel ipsi in se incurrent, uel in propinquorum, aut ciuium sane suorum uim inciderent. Totum igitur hunc locum ita cōcludam: Deum non iratum gnatis tuis ante tēpus eripuisse uitam, sed clementem, tempestiuam donauisse mortem. Reddidit enim pro terra cœlum, pro labore quietem, pro incertis certa, pro humanis diuina. Quod si magis distincte libet, & particulatim agere, cur tumultuaris? Quid uis? quid queris? expertisti liberos? habuisti. Praeclara indole fuerunt, Honoratos esse maxime. Bene educatos? optime. Perfectos omni genere laudis? ita cognitis sunt. At fuissent maiore gloria, si uixissent. At nunc mortui sunt maxima. At interim terris sublati sunt, Imo in cœlū translati sunt. At illorū conuictus

fratrum Suffolciensium.

conuictu cares, & illi tuo. Primum illi te non ca-
rent iuncti deo, ne tu quidem illis cares, nisi forte
inuides. Nunc enim pro creatura mortali matre,
patrem habent immortalem Deum. Et ipsi prius
creatüræ mortales, nūc spiritus sunt immortales.
Quapropter uniuersam excita pietatem, & gra-
tiam, quæ large tibi deus affudit, & non solū om-
nis tibi considebit & sepelietur dolor, sed etiā ue-
hementer lætabere tam brevi tempore tuos filios
mortis terroribus perfunctos esse, ad quos nos
quotidie uela damus, & si reflantibus uentis non
nihil reſcimur, interim angimur in uita, & tamen
paulo post eodem erit immigandum, & quidem
cum impeditiores erimus, quam Suffocienses fu-
runt tui. Cum hæc maxime scriberem, Henricus
Hauardus, Thomæ filius natu maximus, animam
agebat, puer ille quidem adhuc, sed māsueto puer
ingenio, & præclaræ spei. Quē si Deus ex ærūnis
huius uitæ nondum gustatis, ad cœlum euocaue-
rit, annon nepos Troilus iste mortem habebit,
Priami illius aut Norfolciensis uita, multo fortu-
natiorem. Hic in uita riserat pene semper, flerat
nunq̄, nimirū & puer, & puerili innocentia. Non
folciensis senex, exacta ætate quam magnas &
incredibiles diu uiuendo, calamitates hausit. Sed
satis est domesticorum testium, & tecum satis est
sermonis o præclarissima Suffolciensis. Nunc in
hīs mihi terminetur oratio, quæ nō sunt proprie-
tua, sed communia sane omniū. Socrates in Gen-

tili

AB
mē p̄fex
folles

Epistola de uita & obitu

tili sapientia Deus, cum duceretur ad mortem, & quissime ferebat, hoc ipsum prouidens, imminens huius uite miserias, tū longius etiam euectus, non semel, sed sape se dicit uelle mori, terrenam ut huius corporis molē cupiditatū frēcibus oblitam deponere possit, ut Aeacum et Agamemnonem, & Ulyssem, & reliquam commentitiorum turbam heroum apud inferos degentium completur, & cum illis se coniungat: Et nos non pudet qui Christiani esse uolumus, tā grauata ad mortem ire, cum nobis non ad fabulosos iudices, sed ad deum patrem, non ad uana delirantium Philosophorum somnia, sed ad Christum, ueram æterni patris sapientiam proficisciendum sit: Iob exeritatissimus in carnē nostra cōmuniuit, militiam esse dicit uitam præsentem. Ecquis igitur tā amens est, ut libenter in acie stare uelit, ut semper pugnet, semper in pellibus excubet: præseratim cum tot et tam horribiles undiq; circumfusos hostes habeat: interiores, mundū, carnem, et Diabolum, exteriores, illos qui ante a nobis tacti sunt. Intus, pugnæ, foras, terrores. Clamat Paulus singularis in nostra fide princeps, & nobis denunciare non uidetur, ut quantum possimus ab hoc sæculo ab alienemur, et semper ad uitam nouam, sæculum nouum, terram nouā, uota faciamus: Nostra religio peregrinari præsentem dicit uitam a deo, sursum esse Hierusalem illam optabilem, ueram Christianorum patriam. In illa Natione regnum

A. 9. 5. fratribus Suffolciensium.

ignum est Christi, Martyrum triumphus, omnis
corona Christianorum militum. Huc omnes nostri
maiores uniuersorum temporum, ueram secum
fidem afferentes, assumpti sunt. Huc recens Mars-
tinus Bucerus, noster excellens magister euolauit
et recentissime sequuti magistrum, discipuli Suf-
folcienses. Illis itaq; gratulemur collocatis in coe-
lestia patriæ, nos autem in hoc exilio terrestri tu-
multuâtes, semper mortis tempus, hoc est, supre-
mum seruitutis, & primum libertatis nostræ diem
patienter expectemus absentem, & cupide præ-
sentem arripiamus, ut in hac uita legitime cer-
tantes, et laborantes quantum licet, ad illas enauis-
gemus diuinæ oras, & quidem uelis pansi, fere-
mur enim filij ad patrem, creature ad creatorem,
exules ad patriam, serui ad libertatem.

Quam nobis libertatem Deus

omnis ueræ libertatis au-

thor, Iesu Christi re-

spectu, dei do-

miniq;

nostræ, mature

concedat.

c. iij. De uita

DEVITA ET OBITVS FRA

trum Suffolciensium, Thomas Vvillonus
vtrique olim famulus,

Anglia, olim ter fœlix, Anglia
olim Insula nulli regno postha-
benda, Anglia nunc, si non ter
misera, certe non ita fortunata,
certe seipsa longe inferior, cum
ob intestinas seditiones vehe-
menter olim afflictata, tum ob
inediam nuper, et sudorem contagiosissimum gra-
uissime lacerata, Verum ex omni memoria, nulla
calamitas (meo quidem iudicio) contigit grauior,
nullum malum in hanc rem pub. lamentabilius in-
uectum est, quam quod fratres Suffolcienses iam
puberes, et ad omnem laudem ematurescentes, ex
huius vitæ splendore in primo ætatis cursu euola-
uerunt, Nam ego qui intime vtrumque cognoui,
& vtrique deditus cum vtroque vixi: facile scio
vtrumque fuisse in omne vita honoratissimum:
in conformatione morum, exultissimum: in ser-
mone toto, & facilitate naturæ, modestissimum:
& propterea constanti hominum memoria com-
prehendendum. Et cum ipsa respub. prudenti
cōsilio perpetuo nitatur, & ruitura semper effet,
nisi grauissimorum authoritate suffulciatur, mihi
quidem horribiliter fauciata videtur orbitate &
desyderio Herorum Suffolciensium prestantissi-
morum, In quorum ætate iam tenera, talis efflo-
rescebat

fratrum Suffolciensium.

rescebat animositas, & tanta virtutum exardesceret
bat conspiratio, ut maturitas rerum post expectan-
da, omnium non solum orationem, sed multorum
etiam cogitationem longissime superareret. Tales
enim ambo fuerunt, quales etiam pauci sunt: tales
autem esse potuissent ex omni similitudine veri,
quales iam nulli sunt. Multum video dicere, sed
nihil supra fidem, si quis in illorum vitam inspec-
tare, & incunabula virtutum quibus pueri illustra-
bantur, a primis annis repetendo, velit recensere.
Quapropter ut conspectior sit utriusque virtus
et prestatibilis natura tam excellentium puerorum
pesteritati commendabilius: paulo altius repeten-
dam putavi utriusque prosapiam, mores illorum
plenus indagando, & reliquum vitae cursum his
quidius percependum. Sed ita tamen, ut omnes
mirabilius quiddam de illis suspicentur, & maiora
in animis cogitent, quam quantum a me vel ex-
primitur, vel exprimi potest. Utique ipsisdem pa-
rentibus cum procreatus, tum eriam natus, mag-
nam nominis famam, ex utriusque splendore &
celebritate consequitus est. Pater tam clarus fuit
Henrico octavo Angliae Regi serenissimo, prop-
ter infinitas virtutes suas, & militaris disciplinae
prestantiam, ut adsummum honorem euocaretur,
et matrimonio Regis sororem, Galliae Reginam
respectatissimam, sibi adiungeret. De cuius animo
sitatem in bello, prudentiam in pace, consilio in utro-
que, si sermonem iustum institueret, velim exi-
tum
credo.

Epistola de vita & obitu

Credo hōn inuenitem, & prius verba deessent ad expōhēndū tantūm p̄ncipēm, quam̄ materia ad exhortandū; s̄e ut labor mihi non quārendā laudis, sed statuēndī modi suscep̄tus videretur.
Quapropter testetur Anglia victorias eius sepa-
ratim, quas Gallia omnis passim exhorrescit; los
quantar nostrates accōmodato & loco & tēpore
tanti Imperatoris p̄f̄stātiam, quam̄ extēni cōs-
tremiscentes dum in viuīs esset, p̄petuo sentie-
bant. Ego cogitare, quoniam nunc dicendi
tempus non est, et, si maxime esset, vires tamē de-
sunt ad exhortandū tam excellens patriæ lumen.
Mortua sorore Regis, duxit clarissimā Virginē
Catarinam, ex illustri VVilloughbeorū genere
ortam, & hāredem cāleberimam, ex qua fortus
genuit clarissimos, sed moriens tantum duos reli-
quit superstites, Henricū Ducem Suffolciæ octo
annos natum, & dominū Carolum fratrem duos
bus annis minorem. Mater post mariti obitum, in
hoc solū omnes cogitationes suas defixit, vt duos
filios tanti viuī, tantæc p̄sp̄t infantes optime edu-
caret; & cursum vitæ quem tam laudabiliter in-
choauerunt, cū summa p̄f̄stātia & singulari cō-
mendatione tandem aliquando consummarent.
Quapropter usū cōsilio honestissimū, & maxi-
me consideratorū, curauit illos bene instituēdos
omnibus liberalibus cognitionibus, & presentim
doctrina christiana, quā illi supra cāteros longe
eminēbant. Henricus Edvardo nunc Regi ser-
vissim⁹

fratrum Suffolcienſium.

nissimo, tum principi, & hæredi huius Regni, obsequium suum detulit, omni illū obſeruantia co-
lens, & in h̄sdem cum illo ſtudijs progrediens, in
quibus ſic opera excellētissimi Checi profecit, ut
Regi charissimus eſſet, & ex omnibus maxime
dignus haberetur. Quam quidem rem cum per-
ſpexiſſet mater, intime ipta eſt gauſa, quod filiū
haberet tali ingenio p̄aditum. Et propterea ut
omnibus numeris abſolutus eſſet, & perfectus ar-
tificex rerum cognoscendarum, adſciuit filio pecu-
liarem, & ſeparatum p̄agogum, cuius diligē-
tia vberius promoueret in doctrina, & expecta-
tionem omnijū longiſſime ſuperatet, ut ea ratione
Regis quoque in illum charitas indies exaugere-
tur. Quid vultis? Euenta non ſolum responderis
expectationi matris, ſed aliorū etiā opinione longi-
giſſime ſuperarunt. Nam ſic profecit Dux Hen-
ricus breui tēporis ſpacio, tam græca quam latīna
lingua, ut nō vnuſ inter multos plebeius eſſet, ſed
vnuſ e multis, atque adeo ex omnibus ſingularis,
non quem pauci laudarent, ſed quem omnes ad-
mirarentur, non quē vulgus tantū coleret, ſed quē
principes mirabiliter ſuſpiceret, non quem Rex
mediocri loco haberet, ſed quem vnum maxime
adamaſret. Carolus h̄sdem temporibus, dominoꝝ
in ſinu matris alebatur, neque in ancillarum grē-
mio delitescebat, ſed quomodo per aitatem po-
tuit, doctrinam tam audearripiuit, & ſic ad ſtudia
alluefactus eſt tēporis progreſſione ut magnam

c. iij. omniꝝ

Epistola de vita & obitu

omnibus spei futuræ maturitatis præberet.
Mirabilis in utroque virtus, & in erubilis natura
rævis, ad res quæsunque capessendas. Henricus
summa corporis proceritate commēdabilis fuit,
animosus, fortis, robustus, & ad militarem disci-
plinam, non factus, sed natus, non exercitio tan-
tum paratus, sed etiam naturæ lege procreatus,
sic ut Martis filius merito haberetur. Carolus in
cuius ore summa venustas residebat, non robu-
bustus erat, sed elegans, non mole corporis mag-
nus, sed aquabili membrorum compositione ads-
modum spectabilis, statura brevi, sed commoda,
iunctura partium & copulatione ægregia; ad artes
liberales ediscendas natura promptissimus, & ad
musica instrumenta tamq; naturæ prouisione fabri-
catus testudinem pulsare tam scienter didicit; ut
musarum et Mineruæ filius haberetur. Dux Hen-
ricus tuba accendebat, Carolus cithara permul-
cebatur, uterque doctrinæ studio mirabiliter in-
flammatabatur. In Henrico videbat agnoscere su-
mam gravitatem singulari constantia tempera-
tam: In Carolo excellens acumen & corporis agi-
tatem obstupescendam: In illo senilem prudē-
tiam, in isto iuvenile ingenium: In illo cōsilium,
in isto vigorem: In illo austernitatem, in isto festi-
vitatem: in illius vultu autoritatem, in illius li-
manitatem: In illo granditatem orationis & stabi-
litatis, in isto immensitatem faciarum & urba-
nitas: Alter dignitate præstans, alter lenitate
comæ

fratrum Suffolciensium.

Mendabilis: Henricus in sermone parcus omnes
res suis ponderibus librans, à paucis intime cog-
noscebatur, Carolus lingua expeditus, & ad amici-
tias colligendas admodum facilis, apertus fuit in
omnibus virtutē partibus: Ille falli vix potuit etiam
ab ijs quos ipse existimaret amicissimos: hic, sub
prætextu et simulatione amicitiae ab alijs falli cito
potuit, ut pote ad credendū plus quam frater pro-
clivis. Ille cautus, hic credulus, ille insidias timens
tuto sibi cauit, hic omnes ex ore iudicās, nihil fere tā
mebat simulatū. In utroque amor singularis erga
omnes bonos, sed ratio eligendi in utroque diuersa.
Alius Henricum admiraretur & abditos mores
approbaret: Alius Carolum laude & uirtute non
inferiorem iudicarer. Varietate linguarum uterque
mirabiliter excellebat. Sed Henricus Græcis lite-
ris non solum fratrem superauit, sed multos etiā
aetate proiectiores longe post se reliquit. Latina
vero lingua utriusque ex æquo nota fuit. Eadem ra-
tione lingua Italica par utriusque & familiaris fuit.
Henricus vero etiam Gallice utcunque loquebas-
tur, & exercebat se isto sermone valde diligenter
paulo ante obitum, quoniam intellexit peropus
esse propter Gallorum vicinitatem Gallicam tes-
nere linguā. De cuius expeditione in Galliā cum
obses esset, si loqui velim, lachrymas (credo) prius
lector nō teneret, aut is saltē qui spectaculo inter-
fuit rerū ab illo gestarum. Quam militariter inci-
tauit equum, annos natus plus minus quindecim,

d.i.

et annulū

Epistola de vita & obitu

et annulū hasta abstulit inter summos proceres
Galliae, & exercitatissimos militaris disciplinæ im-
peratores? Sed nolo in istis immorari, doctrinæ
tantum studia in vitroque potius admirabor. Caro-
lus anno aetatis duodecimo Cantabrigiam dedi-
ctus est, quo loco literas tam aude arripuit, prop-
ter summam ingenij docilitatem, ut æquales suos
omnes acumine & facultate longe prestaret, &
generosissimū quemq; non solum exequare sed
etiam superare enixissime conaretur. Anno sequen-
te venerandus pater Martinus Bucerus patriam
relinquens Cantabrigiam venit, & publice Theo-
logiam professus est, summa cum utilitate audi-
tium, quem dominus Carolus tam attente audie-
bat, & sic oblectabatur vniuerso sermone eius ut
calamo conaretur excipere, quicquid publice dos-
ceret. Atque ut testator sit voluntas eius in tantū
virum, contendebat a me, ut post lectionem audi-
tam, ipse psalmum publice & ex more legeret,
quod quidem ab eo factum est. Eodem anno (nā
iit is duobus annis Cantabrigie literarum causa
hyemauit) etiam frater Henricus ab Aula Regis
ad Academiā opera matris euocabatur, id quod
multi pie factum interpretabantur, alij offendio-
res facti, quod a Regis latere tam excellens iuue-
nis abriperetur, iniquo animo discessionem eius
ferebat. Vnde liquido apparet quam charus fuit
omnibus, præsertim cum omnes fere certatim cō-
tenderent tam eximio principi consulere, & com-
modissime

fratrum Suffolciensium.

modissime prouidere, quasi in illo uno (post serenissimum Regem nostrum quem omni laude superiorē puto) ingens reipublicae cardo vertetur. Rex inuitissime dimittebat, precibus tamen fatigatus, fecit abeundi potestatē, et eo quidē libētius quod ad musarū sedē, & Palatium proficisci retur. Mater lēta quod filium ab Aula ad scholā abripuisset, statuit ipsa primo quoque tempore Cantabrigiam proficisci, ut presens & videns via testis sit progressionis & maturitatis viri usq. Sed ecce tibi malum magnum, & haud scio an grauius esse possit, si vel Platonī vel Prophetæ credendum sit, qui affirmant tū demum miserā esse Rēpublicam cum sapiens vir, & pietate supra cōteros cōmendabilis fatorum necessitate ex hac tollatur vita. Bucerus pater ecclesiæ memorabilis, et doctrinæ christianæ basis certissima, morbo in testino fractus, & calculi ægritudine valde debilitatus, ex hac discessit vita. Quo quidē tempore tam anxia fuit Dux Suffolciæ Catarina, & desyderio tanti patris tam grauiter laborauit, ut dolori vix ullū finē poneret. Nam statuebat ipsa ut dux Henricus illius in Academia alumnus esset, cuius institutorem Bucerus se fore profitebatur. Ceterum mater ipsa tandem aliquando se collegit, & aliquam spem sibi relictam sperans, intellexit etiam multos esse in Academia, quorum familiæ pietate & doctrina. Quapropter Doctoris Hads.

d. ij. deni

Epistola de vita & obitu

doni auxilium implorat, viri cum prudentia tum
doctrina ex öni ætate nostra disertissimi, & illius
fidei utrumq; filii cōmendat. Haddonus tametsi
morbo intestino laborauit, & præ dolore corpo-
ris vix ullos animi sustinere potuit labores, non
detrectauit tantum onus, sed studio proiectus
gratificandi tum matri, tum filio, adiuuit saepe ip-
sum Ducem consilio & doctrina sua, & cum non
posset per valitudinem perreptare foras, episto-
lis bene longe inuitauit ad studia, & res serias cō-
mentatus est, ut tantū Principem ad respōdendū
eliceret, & illum omni ratione informaret. Atque
ita nulla hebdomada elapsa est, in qua binæ episto-
læ ab utraque parte missæ non obuolitarent, qua
quidem exercitatione, breui sic profecit dux Hē-
nricus, ut ad stuporem usque, omnium oculos in se
conuerteret. Nam assiduitate scribendi, summam-
etiam dicendi facultatem aequutus est. Et quem
admodum se gessit Haddonus aduersus Ducem
Henricum, eodem modo affectus fuit erga Caro-
lum fratrem. Nam non solū scripsit saepe, sed etiā
priuatim docuit instituta iuris ciuilis, quæ alias
publice profitebatur. Mater conscientia istarum reū
(nam Cantabrigiæ, etiam in media discentiū tur-
ba vixit) alias preterea vias persequebatur, qui-
bus omnes illorum conatus ad studia dirigerent-
ur. Et ut nulla hora periret absque fructu, etiam
in prandijs & in coenis curauit, ut Dux Henricus
separata cum suis mensa sederet, & in ipso initio
iussit

fratrum Suffolciensium.

iussit utrumque filium alternis vicibus legere eas-
put unum ex Euāgelio grāce, & id post explicā-
re Anglice, ut omnes audirent vocem Euāgeliū,
Quod cum fecissent, gratias agerent mutatis vi-
cibus, & discubentes proponerent questionem
vel de cognitione philosophicā, vel de doctrina
euāgelica, sic ut & latine disputando, & pie
loquendo, totum prandij tempus abiret. Tandē
cum vltro citroque causa agitata esset, assidentes
interponebant sententiam (nam docti solum oca-
cupabant mēsam Dūcis) & varijs rationibus suas
quisq; partes tuebatur, donec semihora effluxis-
set, quo quidē tempore abrumpebatur disputatio
& de alijs quibuscunq; rebus agitatum est. Postq;
naturae satisfactum est, et fames vtcunq; fuit edo-
mīta, iterum gratiae deo agebantur, vnde statim
dominus dux subsequentibus cæteris ad hoc solū
destinatis, recensebat historiā, vel Epiphonema
aliquid, ad mores & informationē vitæ, accōmos-
dātūm. Vterq; diem a precibus, & lectione Euā-
geliū auspicatus est, quam omnino rationem, vterq;
que sub horā somni, sequutus est. Si quæ publica
disputatio haberetur, presentim viro memorabili
in suggestum ascende[n]te, Dux Henricus inter-
fuit vna cum suis, & auditorem se ostendit valde
diligentem. Ita vero prælectionum publicarum
studio capiebatur, vt singulis auroris hora octaua
audiret Carrū doctissimū virum, Platonē grāce
in publicis scholis prælegentem. Cuius quidem

d.ijij. præ-

Epistola de vita & obitu

pælectionem Dux Henricus, & frater Carolus,
(nam eadē studia uterque sequebatur) dispositis
vicibus & Latine & Anglice vertebant, ut quod
Dux explicuisset e greco latine, id frater e greco
in vernaculā linguam verteret, & vice versa, Ca-
rolus latine redderet, quod frater explicuisset An-
glice. Tempore vero coenæ, yterq; matri labores
ostendit suos, ut illa testis esset & particeps pro-
gressioñis utriusque. Præterea si quæ disputatio
haberetur publice, digna cōmemoratione, mater
statim post, exemplar habuit utriusq; fratris ope-
ra exædificatum. Utique in Collegio Ioannis se-
paratis cubiculis partitus est diem in certa quedā
studia, sic ut singulis diebus quatuor horæ in stu-
dijs priuatīs collocarentur, & ratio recte reddere-
tur laboris collocati. Neuter aberat domesticis dis-
putationibus, sed tā attente & aude audiuit uter-
que, ut sepissime dux Henricus interponeret se il-
lorum conflictationibus, & respondentem forti-
ter adoriretur, præsertim si falsam religionem, &
doctrinā pharisaicam (quemadmodū aliquando
accidit) tuendam quis suscepisset. Sed deus bene
quo ardore, quo acumine, qua facilitate dicendi,
& quanta cautione disceptabat! Coarguant Can-
tabrigiæ, si quid metiar, vix in viris multis qui
profitentur artes liberales, & hoc nomine insig-
niuntur, ea fuit dicendi promptitudo, & acumen
disceptandi. Frater Carolus ægre tacebat, et me (vel
inuitò saepe, aut saltem absente & ignorantē) op-
pugnaret

fratrum Suffolcienstum.

pugnaret aduersarium. Quem cū vidissēm sic in
flāmatū cupiditate heroica disputādi, passus sum
in publicas scholas prodire, vt Sophistarū argu-
tias experiretur, et tendicula subdolorū cognosce-
ret. Sed quid dicā? Laudabo disputantē, & sic se in
vulgis efferentē? vix audeo, ne videar ipse me lau-
dare, quod quidem velim a me esse remotissimū.
Sed permittam totū hoc Cantabrigiensibus meis.
& tamē aliquid summatim ponā de ijs rebus quā
natura, non labore meo in tam excellente pue-
ro insita fuerunt. Acumen habuit supra quam
dīcī potest promptissimum, ad excipiendum res
quascūq; sic ut facilius deesset præceptor qui do-
ceret, quam puer qui perciperet uel difficillima.
Et ad huius rei experimentum, adsciui doctissi-
mos in Mathematicis, causas omnium difficillili-
mas ad intelligendū proponētes, quas ille primo
quoque tempore tam facile arripuit, ut nusquam
uerius mihi uisum sic illud Platonis (discere est res
cordari) quam in illo puerō. Ardor in disputatio-
nibus immensus, ita tamen acumine conditus, ut
omnes in admirationem sui traheret. Ego uero
cum aliquando offensior illi factus essem, quod
nimis esset uehemens disputator, et propterea in-
terdixi scholas, ne turbas cieret, & animos homi-
num abalienarer; ille (qua fuit disputandi cupidī-
tate) precibus urgebat, ut potius lueret poenas
quod immoderatus esset, quam quod omnino ab-
esset scholis, & tāta uoluptate priuaretur. Ex qua-

d, iij. re certo.

Epistola de vita & obitu

re certo collegi illū aliquando si uixisset, in sumā
mum et Principē virū euasurum, præsertim cum
tot haberet, & tam speciosa naturæ ornamenta, cū
tanto animi ardore coniuncta. Dux Henricus cum
audiuisset aliquando fratrem uiriliter in publicis
scholis defendantem cauñas suas contra Sophis-
tarum spinosa argumenta, perrepsit ipse ad scho-
las, & argumentationibus utrinque coram agita-
tis, petebat a moderatore scholæ, ut ipse aliquid
pro fratre suo diceret, quem uidebat unum aduersus
alios Sophistas, partes suas animose defendens
tem. Sed quid dicam? Intelligebant quam non se-
gniter uixisset tatus princeps, qui modo ab Aula
Regis ueniēs, & scribendi tantum usu cum Hada-
dono nostro ad paruum tempus exercitatus: ex-
temporalī oratione sic permulcebat omnium au-
res, ut si non alia ratione, certe doctrinæ cauña,
summo honore dignus esset. Taceo orationēm ille-
lam quam habuit in Collegio Ioannis de diuītīs
non expetendis, & cōfutationem quam adhibuit
ex tēpore. Taceo domesticas conflictationes, in
quibus egregium se ostendit artificem. Quid o-
pus est multis? Dux Henricus annum nondū
habens decimum sextum, tanta fuit ingenij excel-
lētia, & tam singulari puer cognitione, ut do-
ctissimus apud omnes (ætatis ratione habita) meri-
to haberetur. Carolus frater annos nondū numer-
ans quatuordecim, ingenio fratri par, doctrina,
(si ætatem spectes) non inferior. Ipsa Academia

cum

fratrum Suffolciensium.

cum uidisset tantum Principem qualis Henricus
fuit, doctrina sic excellere, ut dubitandum sit, no-
bilitorne fuerit an doctior, cum tamen fuisset no-
bilissimus, conuocato consilio insigne aliquod tā
quam doctrinæ ornamenti illi deferendū curauit.
Quapropter Vicecancellarius duobus procurato-
ribus sociatus, præeuntibus tribus Bedillis tress
baculos argenteos gestantibus, uenit ad cubiculū
Ducis, & illi obtulit diploma, sigillo Academiac
signatum, quo inaugurus fuit publico consensu
in proxima Comitia, nomine & dignitate Magis-
tri, artium liberalium professoris. Ille uero (qua
fuit modestia & singulari prudentia) dixit se in di-
gnū fuisse tāto honore, & propterea par nō esse,
ut ille ornamenti alienis illustraretur, Aulicus fui
(inquit) & uix literas degustavi, tantum abest ut
ad tantum honorē ascenderet dignus sim: & quis
dem Cantabrigiensiū ornamenta, superiora sunt
doctrina Aulica. Quapropter ornari nolle, tāto
præsertim ornamento indignissimus, Nam quid
uulgo iactabitur, Dignitas hæc ob honorem, non
ob doctrinam parta est, & alienis plumis uestitus
est in plumis coruus, Cui Vicecancellarius. Sci-
mus certe (ornatissime Princeps) progressiones
tuas, & uidemus plane quā mirabiliter expecta-
tionem nostrā superas. Neque solum quid hono-
rabilis es, tantum decoramus Principē, sed quod
uere es doctrina, & artibus memorabilis. Tandem
cum sic urgeret Vicecancellarius, Princeps, ipse
auditor nolat

e. i. inui

Epistola de vita & obitu

inultissime assentiebatur, sed ita, ut sequente anno post aliquam maturitatem ex Cantabrigiensiū consuetudine compararam, inauguraretur. Instabat Comitia magna, medio æstatis cœlebrata, quibus interfuerunt ambo fratres, & præsentia sua, plus quam dīcī potest, animos Cantabrigiēsium oblectauerūt. Henricus qui semper in ore habebat suum Regem, cogitabat omniem ordinem literis mandare, & semel per politum Regiæ Maie stati commendare. Nam tametsi statim post Comitia, Britanicus iste sudor omnium aures personabat, & breui post in ipsam subito irruuebat Academiam: Dux Henricus cogitabat de Comitorum ordine, & toto genere disputationum pluribus uerbis expingendo. Itaque exorsus ab ipsa cælebritate & solemnī ratione, accurate percēsuit magnam partem Comitorum, sed sudore subito Cantabrigiam inuadente, coactus est abrumpere institutam rationem, & morbo ipso statim præuentus, inchoatam relinquere. Mater eodem tempore, non sudore ipso, sed alio morbo grauiter affecta fuit: uerum tamen cū primum uenisset ad aures, Sudorem occupasse Cantabrigiam, curauit utrumq; filium illico alegandum esse ad Pagum Kyngston quinque millaria ab urbe distante. Quo cum perrexissent duo fratres cum paucis alijs, alacriter ad coenam iuitur, & post corpora refecta, omnes se quieti dabant. Hora noctis intē, pesta duodecima Carclus Staleus cognatus Suf-
folciensibus,

fratrum Suffolciensium.

folciensibus, & summa spe adolescens sudoris tristis
olentia e somno excitatus, grauiter laborare cepit,
et post decem horas expirauit. Henricus Dux des-
flet morbum cognati, quem uidet tam grauiter
afflictari, & in discessu rogat me ut operam meam
illi praestem (nam ego socius lecti Staleo fui). hoc
postremo addens, quem ego postremum illo die uidi
Ego uero pro mea parte (inquit) non timeo mortis
tene. Nam non moriar ante diem mihi a domino praes-
finitum. Verum cognati cauilla labore, & per deum
te rogo, ut illi quacunque possit ratione consulas.
Quod cum dixisset, mane statim discessit una cum
fratre Carolo, atque eodem die perrexit uterque
Bugdinum, celebre Palatiu Episcopi Lincolnien-
sis, uerum Henricus tristior solito ob cognatum
Staleum, de quo tamen ego literis certiorem feci
(nam uenire ad Ducem uetitum erat propter con-
tagionem) illum recuperasse ualetudinem, & uim
morbi euasisse. Memorabile est quod Dux Henricus
cives ualeat et incolmis hora coenae dixit optimae
matronae dominae Margaretae in mensa illis assi-
denti, quae utriusque materna pietate amplectebatur
Vbi coenabimus (inquit) sequente nocte? Illa mo-
deste respodit, uel in istis aedibus (spero) mi domi-
ne, uel alibi apud aliquem amicu tuum. Nequaquam
(inquit) ille. Nunquam enim post hac, una hic
coenabimus. Cum matrona ualde hac uoce per-
territa fuisset, ille ad tollendam aegritudinem iuss-
sit bono animo esse, & uultum, ridens exporre.

Epistola de uita & obitu

xit. Tandem mater (uel iniuria iudice) laudatissima, summo uestere Bugdinū uenit, & mox ex oscula ta est filios, quod utrumque uiuū offendisset. Verum Dux Henricus statim post in morbum incidit, & tam grauiter cruciatus est sudoris ardore, ut dolor tantus lachrymas uel durissimo exprimeret. Mater attonita medicum consulit, quem secū habebat, & omnes uias persequitur, quibus possit mederi. Quid multis opus? Post quinque horas lapsus ex hac uita est Princeps illustrissimus. Carolus eodem tempore grauiter exaestuans, quo frater mortuus est, & nihil de illo ex cuiusque sermone intelligēs, separato nimis collocatus & loqua fratre semoto cubiculo, tacite apud secōmē tabatur. Medicus interrogat quamobrē sic cogitabundus esset. Ego uero (inquit) cogito, quam graue sit destitui charissimo amico. Quamobrē te queso (inquit)? Respondit, rogas? Frater mortuus est. Verum nō ita refert, breui subsequar Atque ita post semihorae spacium animam deo commendauit, & frater fratrem sequutus est, minor maiorem, & Dux, Dux. O deus bone quid est in honinis vita diu? Quid nobis in hac fragili natura perpetuitatem pollicemur? O fallacem hominū spem, fragilemque fortunam. Mors omnes aufert. Mors nulli parcit ætati. Mors nullius inspectat genus. Qui stant hodie, cras ruunt. Qui nunc spirat, statim expirat. Sic ergo uiuamus, tanquam statim morituri, sic ergo moriamur, tāquā semper.

Epistola de vita & obitu

semper uicturi. Ego uero istos duos heroas cum
vitæ flore, tum mortis oportunitate, diuino con-
silio & ortos, & extinctos esse arbitror. Quam-
obrem non puto lamentandum, aut deflendum
esse tantorum Principum desiderium, sed nostrā
potius uitam examinandam, & mores emenda-
dos. Pia tamē mater, orbatā duobus tā insigniter
heroibus, & sola iam relicta, exclamat, discurrit,
se exanimata abiicit, & flet iliter eiulat amissio-
nem charissimorum: & quos optime uiuos amas-
uit, mortuos uidere non sustinuit. Quapropter
demandata cura quibusdam famulis humandi fis-
lios, & nummos erogandi in pauperum necessi-
tatem, ipsa discessit plenissima omni ægritudine.
Pueri iam mortui absque ulla cœlebritate cons-
duntur terra, & qui germanitatis uinculo necti,
concorditer uixerunt: iam mortui eodem sepul-
chro pariter includuntur. Verum post unum aut
alterū mensem, mater optima (dolore iam utcun-
que consopito) curauit Sepulchrum honorificen-
tissime uestiendum, insignia Maiorum, postibus
affigenda, & appendenda ualuis Arma militaria,
ut funus tantorum principum omnibus ornamen-
tis illustraretur. Et ut melius in memoriā uocare
mus fragilem huius uitæ statum, cōcio habita est
de morte, qua intelligebatur omnes ad unum fi-
nem destinatos esse, scilicet ut moriamur, & tan-
dem aliquando (si quidem in Christo insiti fue-
rimus) cum deo uiuamus. Utinam uelimus ad-

c. iij. tanta.

Epistola de vita & obitu

tanta dei tonitrua semel exhorrescere, & agnoscere immensitatem eius, qui tam potentibus heroi bus nono pepercit. Namis longe euagati sumus, uel est redeundum in uiam, uel est moriendum in perpetuum. Quapropter inuocemus deum unam omnes, ut abundantia gratia sua stupentes animos collustret, & post tantos Principios sublatos, uelit reliquos tamen superstites esse, & praeципue Regem nostrum Eduardum, serenissimum Angliae Regem, pro quo preces perpetuo sunt fundens dæ. Et ad fidem nostram apertius testificandam, & omnibus etiam ex vulgo innotescendam, charitatem exerceamus in omni uita, ut & a mortis nobis paratur, & deus patremisericordia in terra sit, cut in coelo, honori sicutur, cuius sit omnis gratiarum actio nunc & semper.

S E R E N I S S I M A E

PRINCIPI, DOMINAE FRANCISCAE,

Sorori Suffolcienstum, & Vxori D. Marchios

mis illustris. Ducis nunc Suffolcie,

Thomas Vvilsonus

S. D.

Optima Dux salue, soror una & sola ducum:
Corpore, non animo Dux midaata, Vale.

I N M A T R E M S U F F O L -

CIENSIVM DOMINAM CATARIS

nam, Duceam Suffolcie, & Dominam suam

olim benignissimam, enidem

Vvilsoni Distichon.

Pignora, que peperit Mater iam lumine cassa
Mundi, sunt caelo lumina: Mater erit.

bonis operibus conservata

SERVANTIS

PRINCIPES DOMINI REGALICAE

etiam subiecti regis et regum

qui regis dignitatem regis

regis servitum

et

qui regis dignitatem regis

regis servitum

O

IN MATERIA SORORI

etiam subiecti regis et regum

qui regis dignitatem regis

regis servitum

et

qui regis dignitatem regis

regis servitum

D

EPIGRAMMATA VARIA

CVM GANTABRIGIENSIVM, TVM
OXONIENSIVM GRÆCE ET LA-

sine conscripta, in morte duorum fratrum Hen-
rici & Caroli Brandoni, Ducum Suffolci-
clarissimorum. Primo vero Cantabrigi-
enses (ut pose in quorum siue tam eximii
principes educabantur): Secundo lo-
co subsequuntur Oxonienses tan-
quam fidelissimi testes hec.

venolentiae sine erga
mortuos, pie co-
nantes seruare
memori-
am
tam pres-
tantium puerorum.

IN MORTEM DVORVM

SUFFOLCIENSIVM, HENRICI, ET
Caroli Brandoni, Epitaphium Ioannis Checi.

Nobile par fratrum, generis prestantia quorum
Est eadem, similisq; etas, ijdemq; parentes,
Spesq; eadem ingeniorum, eadem fortuna Ducatus,
Musarum sedes eadem, cultusq; locorum
Virtutis, morum, linguarum, religionis
Ornamenta eadem, atq; idem cursus studiorum,
Idem animus, morbusq; idem, tempusq; locusq;
Pati idem, tumulusq; idem, funusq; dolendum:
Dux Henrice, & tu Dux Carole, caetera cuncta
Quae eadem in terris, fuerant discrimine nullo
Insignes animis iuuenes quibus exornantur,
Vobis nunc eadem patet almi Ianna Olympi.

Vos idem in celo loens accipit, atq; eadem sors
Eisdem heredes regni, sancti q; senatus.

Gualterus Haddonus.

Nobile parfratrum, matris dulcissima cura
Hinc ruit Henricus, Carolus inde ruit.
Quid faciat mater, si non DEVS effet in illis?
Clamat, et abieciat se, cupiat q; mori.
Quid facit, ut nunc est? CHRISTVM patienter adorat.
Et bene cum CHRISTO, pignora iuncta putat.
Viue diu foelix, longa dignissima uita:
Cuius in auditum gratia robur habet.
Ante iure tuis gratias, es dicta beata.
Maius in illorum funere nomen erit.
Gloria uiuorum, presentis gloria mundi
Et fuit, et mundi castibus apta fuit.
Sed quod in illorum ueneraris funere CHRISTVM,
Hec tibi de celo gloria missa uenit.
Vos etiam dulces pueri, dum mundus habebat,
Arbitrio mundus uoluerat ipse suo.
Nunc simul in gremio patris recubatis Abrami;
Qui locus eterna nos requiece beat.
Ergo uale uita foelix, et funere foelix,
Atq; pia, proles, matre beata, uale.

Eiusdem Gualteri Haddoni Carmen ad
Anglos ut resipiscant.

Anglia, cur saccos differs, cineresq; recusas?
Anglia, terribili fulmine tacta DEI.
Forsitan expectas ionam, iam uenit, et aures

verbis

Verberat, & sacro detonat ore minas.
Sed tibi non profunt oracula sancta Prophete,
Ludis, & in luxu tempus abire flink.
Insequitur Ionam iusto deus ipse furore,
Spargit & horribili tela cruenta manu.
Tu tamen in crapula stertis, scelerumq; sepulchro,
Et nimis infelix euigilare nequis.
Cum populi rabies fodit tua viscera ferro,
Principis & fregit iussa uerenda sui,
Cum tibi de toto manauit corpore sanguis,
Et proprijs fluxit uiribus ille cruor,
Antibi de caelo non uisa est uirga uenire
Ferrea supplicio que fera corda domet?
Sed tibi dura manent, & pectora plena malorum,
Oblinis & uitijs te scelerata nouis.
Inde uenit miseranda fames, & turpis egestas:
Altera contempti uirga tremenda DEI,
Negligis, & rides, totoq; ex orbe rapinas
Colligis, & partas ebria fundis oper.
Colligis, & queris, qua post male perdere possis.
Luxus, auaritiae est duxq; comesq; tue.
Quo ruis ob demens, mundi ludibria captans?
Car fugienda petis? cur cupienda fugis?
Imminet iratus duris ceruicibus ulti:
Librat & in cladem spicula prompta tuam.
Pestifer obuolitat sudor subitoq; peragrat.
Corpora, lactali pectora tabe terens,
Et prius obrepit, quam presentiscere possis,
Et prius extinguit, quam tua damma uides.
Sed tamen est summi clementia maxima patris,

Fumigat, at flamma non sinit ires faces.
Anglia tolle caput, fumigas cerne ruinas,
Ad dominum tandem respice cæca tuum.
Est pater, est dominus: pater est, si diligis illum,
Neglige, tum dominus ergo quis ira premet.
Ter DE VS cælo tonuit, ter fulmina torquit,
Ne sine suppicio te sinat esse malam.
Ter DE VS intentos posuit benissimus arcus,
Ut monitam poenam te sinat esse bonam.
Anglia fac uigiles, hæc ultima tempora uita
Sunt data, uel melior, uel fore nulla potes.
Si melior fueris, decedent vndiq; nubes,
Atq; dabit lucem lux tibi vera nouam.
Sed tu si peccatis si pectora stricta tenentis,
Miles eris Sathanæ, mors tibi finis erit.
Mors animæ sequitur, peccati debita merces,
Exitus unde tibi nullus adesse potest.
O DE VS humani generis, mundiq; Monarcha,
Cuius in imperio condita regna latent,
Parce tuo regno, quod si non ipse gubernes,
Dexter a deictum nullatenare potest.
Tu DE VS es noster, vita morumq; magister,
Tu pia virtutis semina solus habes,
Tu nisi custodis urbes, nisi moenia seruas,
Utilitas nostri nulla laboris erit.
Anglia de sacris scripture fontibus haustis,
Integra sermoni vita sit apta auro.
Absuit hec e^r abest, hec te reuocante redibit,
Hanc nisi tu dederis, reddere nemo potest,
Sed dabis hanc nobis, et tum reuirescere nostra.

Instaurata tua, corda videbis ope.
Anglia tunc Hymnos supplex & carmina fundet
Atq; tuum vero nomen bonore colet:
Anglia regnum princeps, reginaq; mundi
Tunc erit, & domino grata ministrasuo.

Eiusdem Haddoni Endecasilla
bon.

Et viuos colui meos alumnos,
Et nunc predico mortuos alumnos.
Vos dulces pueri, valere vester
Haddonus iubet, (ut potest iubere.)
Feci que potui, licere plura
Velle, plura libenter exhiberem.
En, charis mibi charior puellis
Excellens Catarina, viue felix:
Et quos non poterant habere gnat,
Hos annos tribuat deus parenti:
Hoc debet pietas libi precari,
Doctrinam decet hoc & apprecari.
Nam communis es utriusq; mater.

In eisdem, Carolus Vvilloughbeus
sanguinis communione iunc
sillimus.

Sil to scripta duos memorant, tot carmina fratres
Laudibus accumulant, mutus an unus erog
Sanguine coniunctus vixi, cognatus utriq;
Sed nunc neuter adest: solus an unus ero & vixi
Vivere coniunctos voleui, sed fata resistunt,
Mors inimica meis, mors inimica mibi,

A.ij.

vel

Vel misere mali, vel retinere solet,
Scilicet hoc recte praeceptio sustulit artis.
Vtriq; et mores non tulit esse feroci.
Dignus vterq; diu, fœlici viuere terra,
Sed tamen ab nimium dignus vterq; mori.
Non quia virtutis premium mors atra putanda est,
Aut quia sic iustis dat sua dona DE VS:
Sed quia per mortem referatur ianua vite
Eterna, fuerat dignus vterq; mori.
Sic fuit et moriens, et viuus vterq; beatus.
Et nunc fœlici viuit vterq; polo
Nosq; sumus miseri tantæ quicunq; ruine
Restamus, tantæ reliquieq; luis.
Oremusq; DE VM vel nos traducat ad illos,
Vel nostras statuat res meliore loco.

Gulielmus Buckleus,

Fata duos uno rapuerunt tempore fratres,
Qui fuerant patriæ lumina bina sua.
Neuter adhuc plenos, bis octo vixerat annos,
Cum mors supremum clauderet atra diem.
Alter Dux, Dominus fuit alter, doctus vterq;
Magnaq; de ingenio spes vtriusq; fuit.
Omnes naturæ dotes cumulantur in illis
Nec fortuna potest vberiora dare.
Non genus, aut ætas, non summi culmen honoris,
Ferrea parcarum pellere tela solent.
Dicito qui transis, fratres uestra offa quiescant.
Molliter, in longos non peritura dies.

Thomæ

Hatcherus doctor in arte medendi.

LVCIDUS HORRIBILEM INGREDERIS CUM PHOEBE LEONEM,
TERRIDUS E CÆLO, DUM ESTUAT ILLE CANIS;
ECCE CADUNT GEMINI FRATRES, SUDORE BRITANNO
CAROLUS, HENRICUS, SPES PATRIÆ, ATQ; DECUS.
NOBILIS EX CLARA SOBOLES FUIT HÆC CATARINA
PATRIS SUFFOLCI, PIGNORA CHARA DUCIS.
VOLUERE NATURÆ MIRACLA ABSCONDITA DOCTI,
QUID NON PROSTABANT? GRATIA TANTA FUIT.
ERGO HOS VIRTUTUM CULMEN, CONSCENDERE CERNENS
IUPITER, ÆTERNUM VIVERE UTRISQ; DEDIT.

ROBERTUS VVISDOMUS.

INCLITE DUX HENRICE IACES, BRANDONIA PROLES,
TU QUOQ; DEFLENIDUS, CAROLE CLARE IACES.
PATRIA DEFUNCTOS LINCOLNIA MÆSTA QUERELIS
PROSEQUITUR, FLOETU SYDERA CÆLSA FERIT.
CAMBRIA DOCTA, SUOS DOCTOS DEFLEUIT ALUMNOS.
TURBAQ; DOCTORUM CONSOCIATA GEMIT.
ANGLIA TOTA DUCES, DOMINOS, PATRESQ; BENIGNOS
SPERABAT, IUVENES OCCUBUSSI DOLET.
HEU CLADES NIMIUM LUGENDA, ET FLENDA BRITANNIS.
QUA CECIDERE DUCES, HEU LACHRIMANDA DIES.
HORRIFER UT BOREAS, RUTILOS DISCERPERE FLORES.
ASSOLET, ET FRUCTUS ULS UIDENTA QUATIT:
SIC NOSTRE ETATIS RAPUIT MORS PALLIDA FLORES,
EXCUSIT FRUCTUS, PROB DOLOR ANTE DIEM.
QUOS FRATRES NATURA, FIDES, PIETATIS AMORI;
LUNXERUNT, TUMULUS IUNGIT, ET ALMA FIDES.
ABSTULIT VNA DIES GEMINOS, QUOS DIXERIS APTE

B.I.

GEMI

Gemmas, heu tales interisse simul.
Quid dixi interisse simul, cum uiuat uterque
Caelicolis iuncti, lucida regna tenent.
Viuunt qui uixere D E O , nec morte peremptos
Credite, queis C H R I S T V S , gloria, uita , salutē.
Eiusdem

S Plendida Brandonum cecidit stirps, et domus alta
Corruit, Henrici dum pia membra cadunt.
Carole, morte tua spes ultima moesta refugit,
Et fugiens, tales edidit ore sonos.
Quam mundus nihil est, fallax, quam uanida rerum
Copia: quam mundi gloria, falsa, fugax?
Quales, uix toto sol uiderat aureus orbe,
Tales, urna breuis pignora sancta tenet.

Thomas Vuifsonus D. Caroli institutor.

F Ata gemant alij, lachrimentur funera regum:
Nos, ducis Henrici fata dolere uident.
Sustulit bunc dominus superorum sedē locandum:
Detur ut Henrico dignus honore locus.
Terra angustafuit, patet illi magnus Olympus.
Qualis erat queris, quix puto talis erit.
Quam fuit eximus Princeps: quim nobilis heros?
Quam poterat dici, tam fuit eximus.
Et puto ne fieret iuniori iniuria fratri,
Sustulit en uno C H R I S T V S utrumque die,
Una duos mater peperit, genuit pater unus.
Unam tenet fratres (o D E V S) una ducis.
Et fuit excellens, et erat Dux clarus uterque.
Clarior aut melior Dux uterque ambo pares.

Quod datur Henrico, uel idem, uel tale tenebat
Carolus, ut par sit fratri & unus honor.
Dum loquor, obstupeo, dum laudo, admiror utrumq;
Neuter enim melior, laude sed ambo pares.
Par genus antiquum, par uita, & mentis acumen.
Par decus in terra, par pietatis amor.
Par in utroq; fuit uirtus, in utroq; uoluntas.
Gloria cœlestis par in utroq; fuit.
Et ueram effigiem, mores, & numera patris
Inclitus Henricus confacienda dedit.
Carolus effigiem, mores, & munera matris
Optima (uirtutis pignora uera) dedit.
Sanguine iunguntur fratres, iunguntur amore.
Charus ut ignores, hic sic an ille magis.
Carolus, in musis latuit, fuit alter in aula.
Post, Cantabrigie uixit uterq; Schola.
Aula Ducem Henricum, doctum Schola nouit eundem,
Et Schola iam, plenum nomen honore, dedit.
Carolus inferior cum etate, & pondere carnis,
Artibus, ingenio, non fuit inferior.
Carolus ille meus iuuenum pulcherrimus unus;
Et puer ingenio uel loue dignus erat.
Talis uterq; fuit, qualis loue dignus habetur.
Hos amat, ergo uocat, talis uterq; fuit.
Excipit hos gremio, quos ambos Pignora nouit.
Maior abit primo, post minor, astra petit.
Occidit Henricus Dux unus, Carolus alter.
In tumulo, in caelo, frater uterq; manet.
Frater uterq;, DEO uitam traduxerat omnem.
Occidit, hinc abiens frater uterq;, DEO.
De DEV S hoc unum, da uitam, funera cunctis

Sic simul ut uiuant, sic simul hinc abeant.

Eiusdem

Sunt duo, sunt fratres, patrie sunt inclita pubes

Quos simul in tumulo, terra profundat egit.

Nobile Brandoni nomen sortitus uterque;

Excellens patriae lumen uterque; sua.

Anglia Brandonos aluit, dare temporalonga;

Non ualeat, at uoluit perpetuare dies.

Mater utrumque uelit, sed cum non poscit utrumque;

Quem uelit, et dubitans querit; uterque ruit.

Dux ruit Henricus, matris charissimus heros.

Vnica spes sequitur Carolus, atque ruit.

Illadrimat omnes fatum, tristissima mater

Eiulat, et tenebras sola relicta petit.

Sed quid opus gemini; sequimur, iungemur utrisque.

Mors uenit, et coelum, (dum rapit illa) patet.

Eiusdem tetraстиchon

Numina Brandonos cupiunt. uenit unus; et alter

Dum nimium properat frater, uterque uenit.

Sic in amore pares, certant discedere fratres.

Horaque (dum certant) surripit una duos.

Christophorus Carleil

Inusa cunctis noxia,

Tum disputabat iugiter,

Sudor poedore foetidus,

Tum discrebat splendide.

Lues per emptrix abstulit

Si dicerem me concuti

Cum fratre sumum Principem.

Nullo dolore, maxima

Graece, Latine, Gallice,

Mentirer, ergo defleo

Uterque fari nouerat.

Blœfam ruinam patriæ.

Eiusdem Sapphicum in eisdem l. viii. v. 1.

Ante maturam rapuit iuuentam
soena mors clarum comitem, ducemq;
Maximum, summos proceres, duum pat
Nobile fratrum.

Principes tantos lachrimenta Britannis.
Crinibus passis querulae camene.
Tota doctorum celebris corona.

Mobile vulgus.

Vota nil prosunt, lachrimas sepulti;
Audire nullis, neq; fas dolere
Mortuos, mors est requies laborum,
Duxq; salutis.

Abstulit magnum citi mors Achillem
Hectorem fortem, solidum Lycurgum,
Paridem pulchrum, uigilem Solonem,
Nestora caustum.

Abstulit primum fera nex Adamum,
Abraham fidum, celebrem Ioslam,
Divitem Lotum, miserumq; lobum,
Sampsona fortem.

Fata sic ducunt, sui filia nullum
Transcunt, crassos, tenuesq; uisunt.
Nec solent summis ducibus cruentis
Parcere parce.

Ergo nunc laeti in cœlebri corona
Cœlitum uiuunt, hilares triumphant,
Incolunt sedes superum, beata
Gaudiacarpunt.

Bij.

Magnanimi

Osyvaldus Medcalf.

MAgnum imi heroes nati, peioribus annis;
Intereunt, ambos abstulit una dies.

Romani ciues duo (propugnacula belli)
Scipiadas flebant, triste ministerium.

Anglia moesta, duos fratres clarissima pacis
Lumina flent, magna nobilitate ducet.

Eiusdem

Gloriae ueræ fidei q; cultor.

GCorruit magnus probitatis Index,
Numinis summi uenerator, alta
Stirpis imago.

Angliae terræ column, decus q;
Maximum, regni seges, & origo,
Gens DEI, tutor populi, piae spes
Nobilitatis.

Dux fuit paulo senior, colebat
Literas sacras, simul & prophanas,
Et domi clarus, foris atq; clarus
Clarus in armis.

Carolus frater comes in perenni
Disciplinarum studio, ditatus
Suaibus musis, didicit parare

Arma scholarum.

Neuter expletat, nece perdomante,
Solis anfractus celeres per orbes
Eis nouem: grandes, studijs honesti
Vicit uterq;

Henricus Vvright

Multæ quæ multis annis tulit Anglia clades,
Concedunt uni quam tulit una dies.

Henricum, fratremq; duos & sanguine claros,

Doctrinaq; pares, & pietate pares,

Brandonos ambos, heu me crudelia fratres.

Abripiunt, ambos abstulit una dies.

Quæ uirtute fuit gens nobilitatæ parentis,

Hæredum tristæ morte perempta iacet.

Funditus exempta est lugenda morte nepotum,

O mors humanis o inimica bonis.

Heæc, inquam, est clades, qua non ullam graviorum

Hos multos annos Anglia passa fuit.

Quos non graffanti latè strata funera peste,

Non mors, non Martis prelia sceua mouent,

Innumeros frangunt fratrum communia fata,

Tam subitus tantæ familiæq; cinis.

Hoc desiderium Maiestas regia flendo

Testatur, lachrimis Regia cuncta sonat.

Orba gemit, quæ mater erat modo læta duorum,

In lachrimas una soluitur illa domus.

Amborum uite, & doctrine Academia testis

Ingemit, & damnum deflet ubiq; suum.

Laudibus immensis studij, pietatis, honesti,

Doctrinæ, generis, plenus uterq; fuit.

Perdidit in summa fratres parua insula binos

Quales uix orbem nunc puto habere duos.

In terris quos una fides, mens una, parentes

Idem, religio iunxit una duos,

In coelis una pariter requie fruantur

Vniti Christo, quem coluerat duo.

Eduardus

Edoardus Coperus

Equid in humānis nihil est durabile rebus?
Viuimus an omnes conditione pari?
Dura quidem fati lex est: immota uoluntas
Parcarum: uite, mors cito finis adest.
Mortis at imperio subiectane cuncta manebunt?
Nil erit aeternum: cuncta suborta cadent?
Nil honor, aut pietas, generosaue stemmata prosunt?
Omnes hæc, iuia conditione premet?
Vos ego uos Parcas, uoco uos crudelia fata
Sistite, quid facitis? nemo superstes erit?
Iulius ab quanto, perfudit corda dolore?
Quam dedit & lunæ nuncia mæsta dies?
O nimium lugende dies, par nobile fratum
Quo ferit immitti mors truculenta manu.
Morbus utroq; ferit, tulit idem morbus utroq;
Transitus a uiuis unus utriq; fuit.
Heu, heu, seueræ nimia inclemensia mortis,
Qua perit eximia nobile stemma domus.
Concidit & patriæ decus, & spes magna parentis,
Intulit his auidas cum fera parca manus.
Quid lachrime possint? aut quid marcessere luctu
Profit? mors, curu singula falce metit.
Corpora sed pereunt tantum, Mens celsa subimit
Cœlos: non animas, corpora terra tegit.
Ergo uale dux summe, uale decus omne tuorum.
Eximiaq; spei Carole chare puer,

Gulielmus

Gulielmus Dayus

Immates Parce, uos o crudelia fata
Tam premere egregium sustinuistis opus?
Nobile par fratum, patriæ decus, inclita magna
Ornamenta domus, sustulit una dies.
Quām cito prætereunt quæ firma putauimus esse?
Quāmq; nihil certi, rebus inesse patet
Duces matrem alloquuntur Gulielmo
Harrisono auctore.

Cur fles, cur ploras? mater dulcissima, cur fles?
Adsumus ecce tibi gnatus uterq; tuus.
Credin' presentem Christum, quodq; omnia cernat?
At nos cum Christo membra sumus capite.
Ergo uale, & Christum fac alta mente recondas.
Sic tua nos semper pignora, mater habes.

Gulielmus Scottus

Dudum regnabat, fratum, Stirps clara, duorum.
Clarus doctrine munere uterq; fuit.
Dirus utriq; dedit suor sua vulnera fratum,
Nam iacet Henricus, Carolus atq; iacet.
Henricus Martem coluit, minor arma Minerue.
Ictus at beu iaculo mortis, uterq; iacet.
O quām sit tristis lugendi causa Brytannis,
Quām dedit extremi temporis iste dies.

Thomas Brounus

Ergone Palladij perierunt ambo tyrones?
Et gemini frates intreriere simul?

C. I.

crudelos

Crudeles Parcae, quæ uos modo compulit ira
Sitis ut hos ause morte ferire fratres?
Musarum assidui cultores ambo fuerunt:
Ambo probi, musis charus uterq; fuit.

Edouardus Earthleius

H enricus illeDux pius	Heu flende multum Carole.
Flendus suæ Suffolchiae,	Flendus uterq; est.
Flendus iacet Cantabriæ	Crimen tuum, Scelus tuum
Morte peremptus.	Heu defleas Britannia.
Hunc Carolus sequutus est.	Nephas tuum Britannia
laces tuæ Britanniae	Sustulit ambos.

Ioannes Guinnus

Dulce nibil posthac, lachrimis sumpensus, & angor
Sollicitus curis, spes, & fortuna, ualete.
Plectimur ecce manu diuina, tollitur ecce,
Unica nostra salus fato, Suffolchius heros.
Anglia tota gemat, cecidit Brandonia proles,
Brandoniq; domus ruit alto a culmine tota.
Venit summa dies, casusq; miserrimus Anglis.
Solis namq; sui priuantur lumine, lumen
Quale iterum nunquam fulsurum credo Britannis
Lucifer exoriens cadit, & non amplius extat.
Mortuus o utinam terras has linquere possem:
Cumq; meo Domino celestes uisere sedes.
O mors seu nimis, Brandoni nobile germen
Occidit Henricus, regi charissimus unus,
Magnatum decus is, iuuenum flos, gloria matris.
Hic aule lumen, quo non conspicitor alter,

Hic

Hic Cantabrigie Deus, & clarissima gemma.
Talem non uidit Sol, non occasus & ortus,
Talis erat, qualem nunquam conspeximus ullum.
Nulla ferent talem, uel millia secula, nulla
Etas mærebit tali priuata nitore.
Exemplar morum, ueræ uirtutis imago
Ingenio ingenuus, doctrina doctus & omni,
Armis armatus belli, uel pacis, abunde.
Atq; domi prudens, foris & fortissimus iste
Curia quim uacua est, quoniam uacat ipsa sereno
Principe, quamq; suum luget Suffolchia honorem?
Diris heu lachrimis Lincolnia mergitur omnis.
Anglia cuncta luit poenas, Germania ploret.
Quisquis & amplexus, CHRISTVM, uereq; fidelis.
Hunc Cantabrigie Schola iam desiderat, istum
Luget loinnis domus, & loca propria Musis
Sed Deus hunc nobis concessit, sustulit idem.
Qui uita clarus, nunc idem morte beatus.
Nosq; tibi summis agimus Deus optime grates.
Optimus Is fuit, ergotius fuit, ergo tulisti
Ergo policius, uita fruiturq; beata,
Corporis exutus uincis, & carcere liber
O Henrice uale, Dux præstantissime longum.
Atq; Britannorum spes o pulcherrima quondam.

Gulielmus Temple

Carolus Henrico, frater cum fratre, sub ista
Regulus eximio cum duce dormit humo.
Cum quibus (ab pueris) pariter sudore peremptis,
Brandonium uirtus, gloria, fama ruit.

C.ij.

Quinquaginta

Quinquaginta unum (si tempus queritur) annum
Mille & quingentis adiice, tempus habet.

Aliud Epitaphium.

Hoc simul Henricus recubat cum fratre sepulchra.
Quos simul exitio pestis acerba dedit:
Sic Dux egregius, sic clarus regulus, illa
Sic stirps, sic nomen funditus omne ruit.
Mille & sexcentis si quis subtraxerit annos
Quadragesima nouem, funeris annus adebet.

Aliud
Fratres ad Lectorem

Quis sit in hoc positus tumulo, si forte requiris,
Siste gradum, & breuiter, si potes, ista lege.
Par sumus hic fratum: maior (si nomina nescis)
Dux fuit Henricus, Carolus alter erat.
Floruiimus pariter, sed flos fuit ille caducus.
Nempe ex hac uita cessit uterque puer.
Attribuit nobis celebris Suffolcia nomen.
Quod tamen a nostro sumptissimus ante patre:
Sudor erat nulla faciatus cæde suaque
(Spem stirpis) laetho nos quoque tare dedit.
Quindecies centum si confocaueris annos
Quinquaginta uni, cognitus annus erit.

Aliud.

Abstulit Henricum sudor laethalis, & illa
Caro: surripuit te quoque dira lues.
Ergo hinc abripuit fera mors par nobile fratum,
Sic genus, & dudum nobile nomen, abit.

Ab capit hoc paruum duo corpora clara, sepulchrum,
Quorum tam latē gloria nota fuit.
Tam multis natura bonis formarat utrumq;
O bene dixissest terra Britanna tibi est.
Clarus uterq; omni doctrine munere, at alter
Cultor erat pacis, Martis & alter erat.
Carolus ad studium natus, sed frater ad armas.
Mars gemat ipse suum, mesta Minerua suum.
Quid teneros annos, quid clarum nomen honoris?
Quid memorem magni stemmata clara patria?
Anglia seu pax sit, seu sint tibi bella gerenda,
Vndiq; iustitiae causa doloris erit.
Sed bene cesserunt, quos tantum Christus amabat.
Nempe hos in nostris noluit esse malis.
Te, quicunq; uides horum monumenta duorum,
Dicere ne pigate, stirps generosa uale.
Annus sudoris, si quinquagesimus unus
Quindecies centum consocietur, habet.

Willielmi Hartmanni, de obitu Suffol-
tensium fratrum sylua.

Cum nihil in terris magnorum numine dignum:
Onspexit magni prescia cura DEI,
Et superos oculis commensus, & infera regna,
In celo uacui plus uidet esse loci:
Indignans animo dubium, potiusne misertus
Constitit, & caeli sydera celsa mouet.
Ac secum tacitus factorum arcana reuoluens,
Protinus accitis imperat ista Dñs.

Basq;

lasci, nefasq; mei solum sunt nomine iuris.
Vtrumq; arbitrij quis neget esse meis
Quod mibi decretum est, nolite inquire fas sit.
Velle meum, fas est, & noluisse, nefas.
Pusi (quæ uestro de pollice fusa cobercent
Staminis Brandonidum) sat uolucere diu,
(Adiecit tandem, longo post tempore, clemens)
Rumpite, mox illis ab cecidere manus.
Et pietate tremunt, dubiusq; inceperat error
Filumne, an fumum, rumpere summe iubes.
Et errore iuuat spatum concedere uitæ,
Nec tamen hæc uisa est causa probata satis.
Senserat omnipotens, & delectatus eodem,
Insolita laudat sic pietate pias.
Mercuriumq; uocat, que sint mædata rogantem,
Instructus, & mortis quod uelit esse genus.
Est procul occiduus Arcton, soleq; cadentem
Aspectans undis insula, diues opum:
Anglia nomen habet, quondam celeberrima tellus,
Dum rexit duros fas, pietasq; uiros.
Hanc stimul ac sub te cernis, tum littore lauo
Venantodunii rura sinistra pete.
Hic tibi se attollent turrita palatia, sacri
Pastoris sedes, Bugdeniana domus.
Huc mater charos medio de funere raptos
Accelerat, fugiens quæ secutur a timet.
Quodq; timet (fato causa pietate reluctans)
Decepta inueniet, sedibus illa nouis.
Dixerat, ille leui magnum per inane uolatus
Labitur, & præceps limina iusa petit.

Nox erat, & famuli meditantur lumine somnum,
Præsidio tenebris utitur ille suo.
Non thoros unus habet ambo, unumque cubile:
Diversi iunctis sed cubuere locis.
Maxime Dux Henricæ, animi prestantis, & alti,
Te primum, certo te petit ille gradus.
Ut qui Dux fueras etatis nomine, Dux sis.
Re, linquens fratri debita iura. Ducas.
Non te somnus habet, uoluerentem pectora docto
Plurima, cum tristem sentis adesse Deum.
Et famulis signum submissa uoce daturus,
Formate uocis præripit ille sonos.
Et celer aggreditur magico medicamine fibras,
Perfundens liquida viscera tota luc.
Sed dolor omnis abest, penetrat medicina medullas.
Mollescunt sensim pectora, corda, jecur.
Ipse heros (quam nulis nulla est violentia morbi)
Venarum motus sentit adesse novos.
Pergit Atlantiades, eadem miscere minori:
ut uidit uires uirus habere suas.
Dulce deus patriæ, similis lactantibus bordis
Carole luxuriæs, ô loue digne puer.
Nec te somnus habet, nec lecli mollia fulcra,
Peruigil est animus, corpore peruigili.
Gaudia latus amas, sunt apti lusibus anni,
Gaudia moesta tuis, gaudia moesta tibi.
Non dum, blande puer, tibi cognita uulnera fratri,
Et tua sunt fratri cognita fata minus.
Ah puer est, Hermes, genitrix marore sequetur,
Forsitan & inuenies paenituisse louem.
Longa uia est puero, cœlum scandisse supremum.
Deq; uia laesus iam uenit ille recens.

Tum sine matre sus nec cælo uiuere uellet,
Nec sine filio uiuere mater humi.
Aut pariter tollas, tres uno in uulnere casos
Aut pariter uiuant uno in amore finas.
Abnus: & matrem post funera dupla suorum,
Pertusam uitæ uiuere dure iubes?
Nam sic fata uolunt summi stat fixa uoluntas:
Serius aut citius, quois uolet, ille metet.
Iamq; cadunt lusus, pueri præcordia languent,
Et requiem lecti iam petit ipse sui
Sedulus huic astat, mortalia lumina fallens
Cuncta deus peragens que tulit iste prior.
Interea famulūm longa comitante caterua
Mater adest, natis conficienda suis.
(Nam sudoriferum fugiens cum prole uenenum
ut cælo posset mox meliore frui:
Urbem cui Grante nomen fluius dedit, & pons,
Deseruit, charis consuluisse rata.
Pignora præmittit, spacio maiore secura:
Accessit sædes tardior ipsi nouas.
Et iam tecta subit primum, cum limine primo
ut meus Henricus? Carolus utq; ualeat?
Hac ait, adq; Dūcem rectā de more salutans
Ingriditur, lecto plus calet ille fatis
Viscera liquuntur, fugiunt e corpore uires.
Debita nec cordi frigora pulmo refert-
spiritus intus alit rabiem, cordisq; recessu
Iam se commiscens sanguis, adeps, anima.
Que simul ut uidit, metuit tristissima mater,
Et quo plus metuit, plus premis illa memum.

Talia non sperat fugiens, nil tale timebat
Aduenius, saluum se putat, atq; suos.
Quid faciat? moestos lachrimis augere dolores
Quod solum potuit, non potuisse cupit.
Spem uultu simulat, premit alto corde dolorem,
Quosq; mori metuit, uiuere posse putat.
Spe dubia, certoq; metu, mens fluxa tenetur.
Vicisset dubiam spemq; animumq; metus,
Senserat hoc medicus, quo non caruisse uolebat,
Et dubiam fulcit spe meliore fidem.
Risit Atlantiades, medico testis deus, ut qui,
Dispositis uicibus itq; reditq; frequens.
Quoq; magis medicum ludat, matremq; leuaret:
Admota tetigit pectora lassa manu
Sensit opem tactus, multum feroore remissoe
Speq; noui uultus, spes iubet esse ratas.
Exhilarata parens, ne post mage tristia cernat
Sancta simul fundens plurima uota DEO:
Discessit sperans, dixitq; nouissima uerba,
Fœlici CH R I S T V S uos requiete beet,
Vox audit a DEO, sed non sententia uocis:
vult genitrix uitam, dat DEVS ast aliam.
Charolus in simili graditur discrimine fatig
Sed lento sequitur tardius ille gradu.
Firmior ex isto uisa est spes fallere matrem,
Mitius in puero quod surit ille furor.
Ast elapsa uidens Hermes tria tempora noctis,
Et superesse modo que uelat una diem;

D. i.

accelerat

Accelerat ueneranda sui mandata parentis,
Accendens flamma liberiore duos.
Et nunc uisceribus que sunt liquefacta sub imis
Enomuit fati uis violenta foras.
Quid faciat, natura sagax stupefacta requirit.
Namque sua dominum repperit illa domo.
Excuditur clavo, retinacula cuncta relaxat
Que regnat quasso corpore dira lues.
Corpore, non anima est nunc mersa, at corpus in illa,
Et iam sudor erat, qui modo uita fuit.
Quod ubi percepit, gaudens Atlantide natus,
Admota clausit lumina bina rude.
Ast liquidas animas mittunt ad sydera fratres,
Dissimili spatio, persimiliq; modo
Hos fleuit Græce teretis facundia lingue:
Sublatos sophia quod sciat esse φιλούσ.
Roma suos etiam non dedita colonos
Fleuit, & in mortos soluit atra modos.
Et gens sancta DEI, literis, linguis, priores:
Funeris ad luctum tristia dicta dabat
Anglia nulla dedit, seu uicta prioribus istis,
Seu quod defunctos non uoluisse putet.

Ioannes Tyrellus, adolescens, incliti
DVCIS famulus.

Omnibus accepta est mestiiactura doloris
Causa, rei uario pro ratione modo.
Plus moeret, quem plus fortune laeserat ictus
Quem premit illa minus, hunc premit ille minus.

Et ego, si quanta est doleam pro ponderi cause, 188
Cum luctu uitam clauderet una dies.
Spem, dominumq; Ducem, moecenatemq; benignum,
Ornamenta, decus, cuncta q; grata simul:
Hoc uno amisi geminorum funere fratum,
Quos ego pro diuis nunc reor esse lumi.
Hos alij celebrent uerbis, ego pectore condam.
Quos alij calamis, hos ego mente feram.

Thomas Vvylsonus de luctu Cantabrigie
ensium compescendo

Iam satis est, (clamat superi) modus esto dolori.
Dum breuis est, satis est, dissipet immodicus.
Conticuere omnes, gemitus tamen occupat omnes.
Singultusq; fouent pectore, uoce tacent.
Sed D E V S affectus cohibens, iubet esse quietos.
Iussa tenent omnes, pectore nemo dalet.

Dij.

Tandem aliquando.

SEQVVNTVR OXONIENSES
DOCTISSIMI, QVI PARTIM FAMA COM-
MOTI, ET EXISTIMATIONE TANTORVM.

Principum, partim sollicitati hortatione optimi viri, Francisci

Gauri, Hispani, & cognati suffolciensibus: ualde studia
ose in hanc partem elaborauerunt, ut nomen

Brandorum tam memorabile in

immensum propagaretur.

IN MORTEM SYFFOLCIENSIVM,

Nicolaus Vdallus.

Nobile par fratum, gentis duo lumina nostræ
En iacet Henricus, Carolus ecce iacet.
Sanguine patritio, Ducibusq; parentibus orti:
Dumq; Atropos stamen rumperet, ambo Duccs.
Deliciae superum, mundi miracula uterq;
Gloria, spes, patriæ splendor uterq; sue.
Ingenij uires, linguae facundia, robur
Pectoris, ambobus par decus oris erat.
Anglia (non tantum raptos Suffolcia) luget:
Tamq; probos uellet non potuisse mori.
Sustulit at teneros eadem simul hora puellos,
Quales protulerint saecula rara uiros.
Quam uero fuerint grati, cœlōq; petiti,
Hoc poteris lector colligere indicio.
Nolebant pueris caruisse diutius astra:
Delicias properc sed rapuere suas.

Henricus

Henricus Knolcus. Graecus I

VNa hæc urnæ tegit, quos alius clauserat una. Nov. 11 **C**
Et quos ista dedit, protinus illæ rapit. 11
Ornavit terram prior hæc, duo lumina prebens, 11
Ista sed orbauit, pignorachara uorans. 11
Altera parturiens peperit noua gaudia terris, 11
Altera sed perimens cuncta dolore replet. 11
Heu Brandonorum domus illustrissima, prorsus 11
Concidit, & proprio gens fremit orba duces. 11
Stemmatæ quantumvis censemur sanguine longo 11
Tandem (momento temporis) ecce cadunt. 11
Sic nihil hic fixum est, quod non uertatur in umbras, 11
Horrida cum pulsat mortis imago foret. 11
Aut si hic in terris tutum quid mortis ab istis 11
Perstaret, nonne hic tutus uterque foret. 11
Natura hos fecit ualidos, industria doctos, 11
Matris cura probos, patria uera duces. 11
Cunctæ sed haec uacuas uolitant en uana per auras. 11 **Q**
Sola in morte ualeat non peritura fides. 11

Richardus Bartæus. 11

Quimodo Bucerî deflerunt carmine funus, 11
Vi pueri, canum: canis bos nunc, puerisq; 11 **V**
(Proh dolor) en prima flendos falcauit in herba, 11
Parca nouerca bonis, & longo stamine dignis, 11
Sed si non nobis, sibi sat uixere, diuq; 11
Nam bene uixerunt, & succubuere beati. 11
Libantes mustis, libantes hostia facti. 11
Oh sacri agnelli, coeli recubate coloni. 11 **Ioanes**

Ioannes Prakhurstus

Dobus fratribus, Polluci, & Castori,
Ita licuit cum morte depaciscier: V
Eorum ut cum alter esset mortuus, tamen
Alter superesset, & mutatis sortibus
Vicissim, uterque, utriusque morte, uiueret.
Cur Parca nunc crudelior est, quam olim fuit?
Duos ea nuper fratres, quales balenus nichil
Nec uidit unquam, nec uidebit Anglia
Lumina duo, duoque propugnacula
Pietatis, uirtutis, Rei publicae,
Crudelis, ab uno perempsit funere.
Non illam uirtus, non insignis indoles
Mouit, nec Eduardi regis, nec optima
Matris, nec totius gemitus Britanniae.
Odura dura Mors, o seu numina.

Aliud

Quam modo diuini deslebant fata Buceri
Per crudito carmine:
Horrida senserunt quid possint fata, perempti
Immiti uterque funere.
Quis rebus credat fluxis, Mors liuida fratres.
Simul cum tales auferat?

Aliud eorundem Epitaphium

Vna fides uiuos coniunxit, religio una,
Ardor & studijs unus, & unus amor.
Abstulit hos simul una dies, duo corpora iungit
Vna urna, at mentes unus Olimpus habet.

Gulio

Gulielmus Ouertonus

Quoniam modo desleras flendum tibi iure Bucerum,
Nunc Brandone iaces, flendus et ipse tuis.

Ulius abrepti lugebas carmine fata

Nunc retines illum, raptus es ipse tuis.

Ab potuit nobis te compensare Bucerus,

Esset in excessu gravior ille tuis.

Sed neque Bucerum, neque te dea Parca reliquit,

Hei plus quam par est parca reperta tuis.

Occidit et frater, uestre spes ultima stirpis,

Et spes solati sola relicta tuis.

Quod scelus est grauius? que pestis tetricior unquam?

Quae clades tanta est, tamque cruenta tuis?

Aequius id fuerat iam nos spoliaisse Bucero,

Te modo scruassent impia fata tuis.

At simul una omnes quia nunc perijstis ab hoste

Maximus o dolor est, maxima plaga tuis.

Te male torquebant amissi damna Buceri,

Quanta dedit que so mors tua damna tuis?

Ille tibi perijst, perijsti tu quoque nobis,

Ille tibi charus, charior ipse tuis.

Ille tibi cecidit, sic nobis, et tibi solus.

Sed cadit ille tuis, et cadis ipse tuis.

Nos ergo premur grauioris pondere damna

Poenaque magna tua est conduplicata tuis

O utinam solum uel te licuisset adesse,

Pristina non essent nunc renouanda tuis.

Pene elapsus erat, iam te remanente Bucerus,

Vivere tum iussus, cum fruerere tuis.

Nunc

Nunc lachrymās, luctusq; graues, mortemq; Bucer,
Morte tua reuocas, mortuus ipse tuis.
O casus fragiles, ô lamentabilis aetas,
O Henrice diu commiserande tuis
O placidis fruſtrā decus expectate camœnīs,
Et fruſtra fortis credite dextra tuis.
Quām facile miseros ludebat opinio fallax,
Vt modo Dux esſes, & modo bulla tuis
Sed tibi nunc loquimur, quaſi te deflere uelimus
Aut quaſi ſint ab te hæc damna profecta tuis
Nos ſumus ô flendi, nos noſtri cauſa doloris.
Tu mala non infers, ſed D E V S iſta tuis.
Et D E V S hæc merito, quem cum reſonemus ubiq;
Est tamen ex animo lapsus ubiq; tuis.
Tu felix igitur iam dulci pace fruſtris.
Si miser eſt quiſquam, contigit eſſe tuis.
O Henrice uale, uirtutis maxime ſplendor,
Temporis ô noſtri gemma, ualeto tuis
Tuq; benigne parens, quem ſic commouimus ira,
Nunc depone animos, & pius eſto tuis.
Redde tuum regnum, perituriſ redde ſalutem,
Et tua filiolis gaudia redde tuis.
Eiusdem in Carolum Fratrem
Carole, cur animo concretas diuidis auræ?
Cur tibi tam cūo iam crassus perrumpitur aer
In ſublime cupiſ uchementer Carole ferri.
Cur cupiſ eſt aliquid ſumus aut nos hercle miſelli
Qui colimus terras, aut tu qui ſumma capelliſſiſ:
Scilicet eſ ſaſlix, & nos miſeri ſumus omnes.

Es fœlix, qui nunc terreni mole relicta
Corporis, es liber, propriam qui mentis adepens
Es sedem, qui deniq; gaudia uera parasti.
Nos porro miseri, quos hæc custodia carnis
Seruat, & obscuro uinctos in carcere claudit:
Quos & perturbata domus, peregrinaq; sedes
Examinat stupidos, mentisq; retardat acumen.
Nos miseri, quibus & breuis est, & parua uoluptas,
Ac eadem magno miscetur saepe dolore.
Catulus ergo uiget, qui rupit uincula carnis,
Nos morimur potius, quibus est in carne manendum.
Ergo uale tandem, nunc coeli Carole ciuis.
Qui quondam fueras hoc nostro ciuis in orbe.
Atq; uale longum, ueraq; in sede quiesce.
Quo simul & nostri (si index euocet illos)
Peruenient animi, cum nostro ex corpore migrant.

Biusdem in eosdem

A	nglia quid gestis? aut cur tibi sola triumphas?	
	Cur placeas alijs, est, mibi crede, nibi	L.
N	onne suas lacrimis exponunt cætera plagas?	
	Es tamen in plagiis leta, uacasq; met	V.
G	ens prope nulla fuit, quæ non percussa timeret,	
	Quod declarat atrox, cū caperetur Aga	G.
L	lacrimulam tu cæsa tamen uix exprimis unam,	
	Inq; graui nescis lesa, dolere Cruc	E.
I	lle D E V S, primum qui leni corrigit ictu,	
	Vulnere, ni caueas, te grauiore preme	T.
A	nglia cur cessas? lacrymis quin frange furorem,	
	Nc sis irato, preda futura D E	A.

E. i.

Prosoopoœijs

Prosopopœia Suffolciæ Ducem Suffolciensem &
Carolum fratrem amissos lamentantis.

Laurentius Humphridus.

Quæ suppressa fuit, quæ longo tempore clausa,
Nunc foris exhalat mœsta querelam mihi.
Nunc dolor eructus fractis erumpit babenis,
Nec frenis ullis iam retinere queo.
Cede igitur iustis lachrymis (iustissime lector),
Questibus atq; meis (o pie) cede pijs.
Sum mater, nunquid non mortua pignora flebo?
Non flebo genitrix germinis exequias?
Namq; minax uenit cœlesti Eclypsis ab arce,
Eya planeta ruit, tristeq; deliquum.
Pro dolor, in nostros mors grassabunda penates,
Seuist in ualunas nobiliumq; fores.
Dux abit, ab dignus produclam ducere uitam,
Dux subductus abit, non erit illo redux.
Me meus absolam Dux re, Dux nomine liquit,
Meq; Ducis frater Carolus ille meus.
Vna dies binos nostris auulst ab ulnis,
Et binos fratres sustulit una dies.
Non mors illa duplex, sed quadruplicata uidetur,
Bis duo, non duo sunt qui periere mihi.
Nec tantum querulor preclarum stemma restinctum,
(Quamuis causa mei uulneris esse potest).
Nec quia uernali marcebat tempore pubes,
(Quamq; iusta illinc bulceris ansa foret).
Sed quia nobilitas insignibus aucta Camœnis
Tinctaq; musarum rore sepulta siet.

Ambo.

Ambo etenim fratres sacras coluere sorores,
Ambo uirgineis incubuere choros.
Quid? mea Clio iacet funestis obliterata uitiae?
Quid? pheretrum imposta est tanta Thalia suo?
O me non uiuam, cum sic mea uita labescit.
Harum uita, mibi uiuida uita fuit.
Patria cur dicor? cum felix patria non sim?
Cum geminis gemmis orba relicta siem?
Sunt mibi sunt proceres multi (sit gratia Christo)
O utinam uiuant secula multa mibi.
Sed proceres cecidere tamen, (quis namq; negabit?)
Et procerum illustri sum uiduata pari.
Non nego, sunt qui me rapidis tueantur ab undis.
Nonne tamen merito fracta carina uocer.
Sunt quedam scio fulcra mibi, sed fulcra ruerunt.
Atq; adeo nostri non mala fulcra soli.
Lumina sunt, at non seruant duo lumina lumen,
Extinctaeq; due sunt sine luce faces.
Hoc ego terrifico sic conuicta fragore:
His allisa malis, his agitata modis:
Tabeo, nobilibus membris luxata duobus,
Lippio, quippe oculis capta misella meis.
Quare summe deus, moeritas cum suffero plagas,
Cum digitis miseram me tetigere tui:
Desine iam tandem dextram uibrare rubentem,
Desine sulphurea me lacerare manu.
Desine sublimes, irato fulmine montes
Perdere, et amplorum tecta ferire Ducim.
Quas habeo stellas, mecum permitte nitere,
Atris ne tenebris obruta tota siem.

E.ij.

Cumq;

Cumq; tuus dux sit, tuus & clarissimus heros,

Henricusq; tuus, Carolus atq; tuus:

Sit meus Eduardus, longum percurset eum,

Vivaciq; gerat sceptra Britanna manu.

Eiusdem in Carolum

En breuem pompa, lubricamq; scenam,

En leues fluxus, simus & refluxus,

En rotis quantis, uicibusq; quantis,

Cuncta ferantur.

Vt notus reflat Zephiris amoenis;

Vt nigrat Phoebum madida nubes;

Vt serenatum pluuiosus arcet

Aera nymbus;

Qui suos fleuit, uenit ipse flendus,

Hic suis bustis uenit ingemendus,

Hic citus flatus, citus & restatus

Cernitur esse,

Planxit ad magni cineres Bucer,

Carolus parvus, pietate magnus,

Nunc graues planctus mibi subministrat

Mortuus ipse.

Cum Bucer, Bucer, geminaret iste;

Ecco cum nullum resonaret ille,

Cessit eius, sequiturq; suavi

Morte Bucerum.

Scilicet palmes pereunte uite

Putret, & gnatus moriente patre

Occubat, certe pia membra languent,

Si caput absit.

Caroli funus fuit o beatum.

Qui

Qui suo charo comes est Bucero,
Hoc tamen nobis, patriæq; nostra
Lugubre funus.

Non quod ē uini ab ijt, dolemus,
Sed quod ante annos ab ijt, dolemus,
Hoc scholæ lugent, lacrimatur aula,

A Ethera clamant,

Ille non florem tetigit iuuentu,
Ille non cursum stadio peregit,
Vix stetit, statim cecidit nouellus,
Vixit, obit q;

Exit ē matris gremio benigno,
In truci Læthi gremium malignum,
Instar exuccæ stipulae restincta est
Flammula uitæ.

Cur rapis paruos male dicta Parcas

Parceres saltem pueru uirenti,

Parca non dulcis pueri secares

Dulcia filia.

Putridos surcos potius reuelle,

Quid feroz plantas teneras rescindas?

Quid nouos fructus, tibi non parata

Colligis hora?

Sed nec autumnus, nec opima meſis

Venit, bic uerno cecidit sub aſtu,

Ergo quid ferro Stygeo, quid illum

Falce metebase

Sed queri cesso, quia surda mors est,

Nec ſemel captos ſinit euolare.

Tu uale Brandon, ualeas Bucere,

Ambo ualete,

Cithno aras quſtans in auro corpora
Quin germo? Potest hysus fata uir

M

E. iij.

Αυτὸς εἰς τὸν Ἡγεμόνα;

ΜΟῦσας Τινέροις Θρησκείαις; Τινέκροις σένεισις;
Τι γεννοσίον Λακερύματα τού ήγειμόντος;
στο γάλακτο ήγειραίσθαι, ουκ εστί τεθνακάς.
σώματί τού Θυντος, και πενενματί ὡυ αθαντί Θύ,

τί μεμφίς γνέσιως βρχσιλέει δνεός
νυρ δητως έυτυχής, δητίως νυρ δλει Θ.
άνηρ υπαρξέας, γίνεται ζράνι Θ
άποτέλεσμάνων χθονός, έτι ψηφεύει θέρεος
τί πενθείς γαῖαν φυγάνη, κόσμοντε λιπάν,
δλημωτηρικράτει, μεγαλειθρόμα Θέας.
Εύγενής έών παλαις, νυρ ένγενάσατος.
Πλάσσος έών παλάι, νυν πλάσσωταίτος.

τίκλαιεις: τον γάρ μισθον ὅντος ἐλασσεῖ,
ἔχει βραχεῖον, ἔχει υποκιμάνταν,
Αθλού ποθητον ἔξευξε, καὶ σεφέντον,
ἔσλακιστρῶς γχρ λακμαρροῖς τὴν οστοῖς σελαχεῖ

τούτον ἀπό μεταποίησαν, πάσησσον ἀπό Θεού
πάσησσον ἀπό μεταποίησον σύμπλεγματος.
μάκλιν την χρονίαν και τὸν χρόνον πάρεχε,
και πλος ἐνστεβάντος ὑπέστρεψεν Θεοῦ.

Michael Ronigerus.

QVanuis luctificos ostendunt carmina uultus
Funest. inq; gerit pallida charta lucem.

Ne tremebunda tamen referas uestigia lector
Seu tibi perplexos larus sit ante pedes:
Ne tibi perculsoe quietat timor horridus artus
Vellicet aut teneras aspera cura fibras.
Plena timoris enim res est et plena doloris
Hic timor ipse tremit, plangit et ipse dolor,
Res lacrimosa leues querulis ululatibus auras
Implet, inexhaustis atque redundat aquis.
Ipse cauernosis immugit luctus in antris
Et dolor horrisono squallidus ore fremit.
Tu tamen exerui lector ne cede dolori,
Aut palescenti carmina fronte legas.
Ne tibi surrectos tristis formido capillos
Aut timida intortam uentilet aura comam.
Nam ploranda legis truculentæ funera mortis.
Et faciunt istas moesta sepulchra scedas.
Quod legis, atque uides, est lamentabile funus.
Funus ab augusta nobilitate duplex.
Musa refert geminum crudeli morte cadauer,
Atque duplex funus funebris ipsa refert.
Forsitan indignum quod musa cadauera tractet
Et metrico claudat funera moesta pede.
Illa solet blandis spaciari loeta camoenis
Et tenera facile uoce ciere iocos.
Non ad tabificum suevit descendere funus,
Seuque lugubri ueste sepulchra sequi.
Ipsa sepulta iacet, si tractet musa sepulchra:
Torpet, et obtusa carmina mente facit.
Ast in floriferis ludit uernantior berbis,
Ad lubricos nimium luxuriosa iocos.

sed.

Sed quamvis modulis gratae mulcentibus aures,
Musa sit auctor, deliciosa suo,
Illa procaecum nimium tamen est, et musa petulca.
Quae nunquam pullas induit atra togas,
Quae nunquam querulos elegos, tibiamque canoram,
Funus ad eximium, magnificumque ferat.
Sepe sepulchrales agitat dum uoce dolores
Flebilis, ornatum funeris, ipsa capit.
Et gemibunda leuat miseris ad funera planctus,
Singultusque quatit surda sepulchra suo.
Huc igitur lector uigiles conuertito sensus,
Ne timeas, cum non funera musa timet,
Heu funesta lues nullis saturanda querelis,
Et grauior tragicis Iliacisque malis.
Quam non undoso Lachrimarum flumine posset,
Heraclitus lachrymis ipse piare suis.
Quam gemibunda licet Niobe moerore perenni,
Non tamen irriguis fletet abunda genis.
Sive quis infractas fletu collidere cautes
Posset, in his posset se macerare malis,
Scilicet Henricus uixit memorabilis heros
Cui genus augustae nobilitatis erat.
Heu uixit, uixit, sed iam miserabile dictu
Mortuus est, satis hoc sit retulisse scemel.
Hunc populosa ducem uidit Suffolcia clarum,
Gaudebatque suo splendida facta Duce.
Non aliud quo se iactabat, nomen habebat,
Namque Ducis nomen prestit illa suum.
Illa Ducis celebris fulgentia symbola stirpis,
Grandisonumque suu nomen ab urbe dedita.

— Anque nobilitas rutilis splendentior armis
Eſe potest, quam quae de duce, nomen habet.
Mittamus reges, & regum stemmata longa,
Principe, nullus honor, uel duce, maior erit.
Non tamen insignes mors horrida spectat honoris
Aut illustre genus, magnificosq; patres.
Nobilis Henricus, sed mors ignobilis illum
Deuorat, ille fuit mitis, at ista ferox.
Negligit excelsam generis mors liquida pompam.
Nobilis est, seu non nobilis, illa ferit.
Illa lacunatis operosa palatia tectis
Intrat, & exangui corpora sternit humo.
Non rogat abundus remoratur lanitor illam,
Aut clausas pulsat leniter illa fores.
Irruit in thalamos macilenta fronte reclusor.
Nec thalami dominus, rustica querit, ubi est.
Sed minitabunda contorquet spicula dextra
Et uina, exanimi corpora mole, grauat.
Sanguinis est expers facies, rubidiq; pudoris,
OSEA frons nullo tincta pudore riget.
Iactat at exuccam maciem, uultumq; strigosum
Et quatit excarnes oSEA fulcra pedes.
Ac oculos cæcos umbrosa foramina proefert,
Et nudo graciles explicat oSEA manus.
Planiciesq; caput rigidum globulosa renudat.
Canicies summo uertice lata micat.
Brachia arundineo longum tenduntur ab oSEA
Et laxos humeros oSEA massa facit.
OSEAq; prominulas faciunt crepitantia costas:
Obstreperaq; gemunt, aridaleq; sure.

P. I.

FGO

pendula:

Pendula uix fragili coalescit uertebra flexu,
Aut compacta herent nexibus ossa suis,
Luxatumq; genu refugo protuberat osse,
Mobile curuata mole resultat epar.
Ossea mors tota est, sensu nec tangitur uillo,
Atq; pari in cunctis est feritate minax.
Ossea caput faciunt, facies est ossea, uultus
Osseus est, per naris opaca patet.
Membraq; tortilibus patefacta anfractibus horret;
Exosata suis, uulsaq; cuncta locis,
Costae scalarem seriem numerumq; sequuntur,
Ac allisa suis sedibus ossa crepant.
Ossea medullari prorsus sunt orb.1 liquore,
sicca magis stipulis coctilibusq; uitris.
Nil sentire potest, nulla mollirier arte,
Nulla mulceri nobilitate potest.
Ossea tota riget duris adamantina costis,
Pectore namq; caret, sanguisfluisq; fibris.
Nil poterit flecti, sed inexorabilis urget,
Non etenim sensas participare potest.
Quis loquitur morti, quamuis grassetur ubiq;,
Ossea mors tota est, quid inuat ergo loquit?
Illu uicos omnes clamosaq; compita terret,
Atq; pari cunctos conditione premit.
Et subit umbrosus uedes & deuia tecta,
Ac humiles uexat, fumiparasq; casas.
Nunc in latiuagis grassetur sœua plateis,
Longaq; uulnifera ingerat falce metit.
Nunc tacito penetrat laqueata palatia gressu,
Ac inlæatas, marmoreasq; domus.

Atq;

Atq; reclusa subit uasti penetralia tecti;
Peruigilesq; uices excubiasq; latet.
Non metuit bifores portas, ualvas bipatentes
Quin nec ferrisonae pessula dura serae.
Sive supercilium quod tollunt atria longum,
Altaq; culminibus disbita tecta suis.
Sive loricata crustoso marmore frontem,
Atq; striaturis omnia sculpta suis.
Non quae truncosis surgunt pinnacula nodis,
Non fastigatum turriserumq; caput.
Ne se nobilitas cuneatis iactet in aulis,
Mors nullam curam nobilitatis habet.
Namq; cauis oculis funestas incutit umbras,
Et moribunda suo membra tremore quatit.
Non stipatores spectat famulosq; nitentes,
Scutiferosq; premunt qui sua terga uiros.
Mors furtiva uenit nulloq; satellite septa,
Ossea carniferam non habet illa cutem.
Forsitan est istae dicis popularis imago,
Terret & indoctos ossea larua uiros.
Sic illum fusco ducunt penicilli colore,
Sculptilibusq; facit dextra perita notis.
Non est larua fugax, iam tucq; uolatilis umbra,
Illa quod est, possint ipsa sepulchra loqui.
Cœca ruit, rabiosa furit, furiosa triuphat,
Atq; pari queuis nomina sorte metit.
Nam populabundo cum iam profluxerit estu,
Ac infernali leta superbit equo.
Magnanimos rapit Heroas, regesq; tremendos,
Et prisca celebres nobilitate duces.

Ne se nobilitas

E. I.

Non

Non illis uitrea signata est singrapha uitæ
Vita suis pernix uoluitur usq; rotis.
Quo me iusta rapit rapida de morte querela,
Illa mæsa suo figere dente cupit.
Namq; ducis laudes, quas secula nulla tacebunt,
Publicat altisonis publica fama tubis.
Eius in æternas crescent encomia chartas
Vimaciq; manet perlata charta cedro.
Et rediuita capit ugetas a funere uires
Fama, senescentem dum fugit alta situm.
Ergo sanguisugam mortem mea mæsa lacebit,
Et bili uoluit soluere frena suæ.
Ac crudescentes uix ausa mouere dolores,
Effaribaud potuit tristia fata ducis.
Iamq; pruinosæ postquam concesserit iræ,
De duce, uoce potest liberiore loqui.
Occidit Henricus Brandon, Suffolcia nomen
Posterius, celsa nobilitate tegit.
Dux fuit a teneris statim celeberrimus annis,
Atq; puer rutili iubar honoris erat.
Dumq; uirescebat prima forcundus in herba
Nobilitas tenerum cinixerat alma caput.
Et iam fulgenti radiabat splendidus astro
Doctus & in casta palladis arte fuit.
Ac consummato lucebat plenus in orbe
Flamniferaq; procul lampade clarus erat.
Mors grissabunda restinxit lumina peste
Sæua, triumphali cum ueheretur equo.
Pieridum cultis iam pubescebat in hortis
Gaudens ingenuis, doctiloquisq; scholis,

Florida musarum semper uiridaria lustrans
Scripturæq; colens blanda roseta sacræ:
Imbibit ingenuas innuptæ palladis artes
Ac Heliconiacas impiger hausit aquas.
dux fuit in studijs, uexillaq; sustulit alta,
Flammiuomas alijs prætulit ipse faces:
vtq; Ducem studijs longos producere soles
Cernunt, hac omnes incalueri siti.
Languida tum laceræ recreabant pectora musæ,
Fulgit et auxilijs lata Minerua nouis.
Plaudebant mutiis truncatæ cruribus artes,
Mortuus illarum ferme reuixit honor.
Nam Cantabrigiæ studiosas appulit oras
Illa Duci in studijs omnia fausta dedit.
Carolus hic aderat fraterno foedere iunctus
Frater, et Henrico proximus ille fuit.
Atq; duo tota fratres de stirpe fuere,
Istis cardinibus fulta propago fuit.
Ambo sequebantur literas, musasq; disertas,
Ambopares studijs, ingeniosq; pares.
Ambo Duces clari fuerant, Henricus ab ortu,
Carolus Henrici funere factus erat.
Ambos crudeli mors lurida funere presit,
Atque duces uno sorpsit auara die.
Sed quales? castis edoctos artibus ambos?
Et pura Christi religione pares.
Si literas laudare uelim, laus fertur in altum.
Namq; Duces docti sydera rara, micant.
Clara salutifero doctrina redundat honore,
Atque salubris bonos, est literatus bonos.

Nam qui purpureo literæ decorantur honore,
Auriferis redeunt aurea secla bonis.
Et iam flauicomis messis maturuit arvis,
Autumnusq; suas expediebat opes,
Quum mors carniuora deglutit fauce gemellos,
Fratres magnificæ stemmatæ clara domus.
O nimium rigidæ parcæ, adamatina fata,
Ac immatura funera tarda nece.
Prima lacertofæ Linugo nigella iuuentæ,
Vix cœpit teneris crescere rara fibris,
Eos erat etatis, roseos quum forma colores,
In nitidis cœpit pingere lœta genis.
Quum saltabundus circum præcordia sanguis
Luderet, & tepido grata iuuenta sinu.
Tristia festiuæ non parcunt fata iuuentæ,
Illa trahunt iuuenes tardigradosq; senes.
Immatura licet merito deflere sepulchra,
Factaq; præcoci funera cruda nece,
Illud at irriguis plorandū semp' r ocellis
Liuida quod doctos fata tulere duces,
E doctos puro diuini semine uerbis,
Ac impolluta religione pares.
Nobilitas, literæ, pia dogmata, lœta iuuentus,
Dant madidis iugiter flumina plena genis.
Ambo duces, doctiq; duces, iuuenesq; fuere,
Atq; duces ambos abstulit una dies.
Apto magnifici structura corporis ambo
Clarebant, ambos perdidit una dies.
Cœtera quid laudem uiuacibus ædita scriptis
Cum laudum cumulos abstulit una dies.

Nunc

Nunc pullas igitur capias Suffolcia uestes,
Namq; tui Heroes interiere simul.
Vna nōrago duos sorpsit, iam naufraga plange,
Antique perīst tota propago domus.
Tota capillifera stirps de radice reuulsa est,
Et fructicosa imis stemmata uulsa fibris.
Brandonum nomen cæcas concepsit in umbras,
Eius prosapiæ germina nulla manent.
Mortifera prostrata iacet truncata securi
Plantula de toto stemmate nulla uiret.
Extinctum genus est Brandonum, nullas superstes
Emicat in toto lœta fauilla foco.
Ista pharetratae sunt odia raucida mortis
Stemmata quod lato gutture tota uorat.
Que lachesis neuit curtatae stamina uitæ?
Cur non in longum stamina clobo trahit?
Et cur fila fecat summo pendentia fuso
Que nullas Aropos audit acerba preces?
Ista cothurniferis sunt fujera digna theatris,
Et tragicis facibus grandisonisq; metris.
Omala dignauago quæ deplorentur iambo.
Dignaq; quæ scena liberiore fluant.
Aut quæ lentigradis spondæis alta ferantur
Mæonio & uincat secula longa pede.
Nam superat humiles elegos, tenuesq; querelas
Cruda magis fiunt uulnera, tacta magis.
Ut fluit æquoreas Dannubius altus in undas
Et tamesis uitreas in mare iactat aquas.
Sic & inexhaustos ructant hæc funera fletus,
Ac inconsuptis cura resultat aquis.

Ergo

Ergo cupressiferis Suffolcia cincta corollis
Fleto duces geminos, lumina fletu tua.
Etere tibi reliquum est, parcas ulciscere fletu,
Irrora lachymis grata sepulchra tuis.
Atq; sepulturam tumulis insignibus orna,
Quaq; potes uiuant nomina parte tamen.
Nomine fac uiuāt, postquam non corpore uiuunt:
Ne uoret illorum nomina tempus edax.
Neue gulosa duces deglubat et alta uetus as,
Atq; cauernoso fossa sepulchra specu.
Nam quamuis tumulus defuncta cadauera claudat,
Sint tamen aeterno nomina scripta cedro.
Ingluuiosa cupit summas obliuio laudes,
Semper in umbrosis illatebrare cauis.
Ergo longeas gemina Suffolcia laudes,
Et ducibus ponas alta trophoea tuis.
Non illos abedat que rodit cuncta, uetus as:
Atq; Saturninis tempora lapsa rotis.
Nomina non intrat tumulos, nec fama sepulchris
Conditur, a tumulo clarior illa micat.
Nam uirtus seniem nescit, rugasq; retortas,
Aut lenta pietas flaccida tabe cadit.
Quod pheretro gestant, tantum est exangue cadauer.
Fama magis (ueluti carcere missa) nitet.
Illa suis modulis argutas imbuit aures.
Et uibrat aeternum, dulcifluumq; melos.
Viuit inextincta post funera lampade fama,
Fama ducum uiuet, fama perennis erit.
Terra sepulcrales protendat fossa speluncas,
Illa tamen solum triste cadauer habet.

Aut

Ast animus scandit stellati clima tā celi,
Iungitur eternis angelicisq; choris.
Non ergo deflere ducem Suffolcia possis,
Sed te, que ducibus sis uiduata tuis.
Tu iactare ducum laudes & nomina possis,
Cum peregrina tamen terra sepulcra dedit.
Defunctos clausit Bugdon terrestribus ulnis,
Illa dedit funus, mortiferosq; thoros.
Tu tamen extremo resona clamore, ualete,
Lumina nostra dueis, uisera nostra, duces.
Et mestas uoces geminato, ualete, ualete,
Forte tibi referent rauca sepulchra, uale.
Iam conclamatum tandem Suffolcia quum sit,
Nostra tibi referet languida musa, uale.
Tu quoq; qui tristis uersas hoc funebre carmen,
Dic longum ducibus lector amice, uale.
Eiaculare pia cum noce, ualete, ualete,
Illa tue testis uox pietatis erit.
Namq; sonis quamuis uanescunt uerba caducis,
Attamen hæc animi sunt documenta tui.
Tu quoq; dum uiuis lector, reminiscere mortis,
Incerto ueniet mors tibi certa die.
Nocturnis etenim ueniet fortuna sub umbris
Hæc est fortunis ultima meta tuis.
Ergo memor mortis, fragilem traducito uitam,
Vita uelut fluidis bullæ labascit aquis.
Aut uelut umbra sequax tenues gracilescit in auras,
Utq; uage noctis somnia cæca uolat.
Ergo ne nimium fugitiæ fidito uitæ.
Vive, membro mori, uito, disce mori.

G. i.

Vive

Viae, uale, lector, gelidiq; memento sepulcri.

Viae, uale, discas lector amice mori.

üilielmus uatremanus.

Fratres Christus amat, fratum concordia Christo

Gratus honos, Christum dilige, frater erit.

Rara tamen terris, fratum, fraterna uoluntas.

Exhibit bunc raram frater, & alter, quem.

Carolus est frater, sortitus nomen & alter,

Henrici, inuncto nomine Brandonides.

Commendat Christus fraternae uincula uitæ.

Exornant fratres hanc pietate noua.

Hic moriens, illi claudentes lumina morte,

Ut fratres omni sint in amore pares.

Corporis, & mentis, par laus, trutinata bilance;

Quanquam diuerso, dispariliq; modo.

At uirtus ubi nulla facit discrimina, tempus

Fecit, & in partu nomen inane fuit.

Carolus inferior nascendi iure, libenter

Sic fuit, Henricus non cupit esse prior.

Ast hominis sic fert, stabilis natura caduci.

Non uno nasci tempore posse duos.

Ergo nascentes, quo non potuere tenelli,

Crescentes, sat agunt funere, posse frui.

Mors etenim faciens equatis nomina rebus.

equa) dabit coelo, quod dare terra cupit.

Sat ô coelestes, cupide remanete parenti,

Christus habet fratres hic, & ubiq; suos

Viuere, uult hic, uiuere, uult hec, uiuere fratres.

Ut uiuant fratres, uiuere uelle negant.

Scilicet

Scilicet hoc metuunt, si sit discrimin honoris,
Concordes dirimunt ne male dispar bonos.
Trudit amicitiam templis, foribusq; potentum
Ambitio, sacræ uirus amicitiae.
Quod euertit prestandi dira libido:
Cladibus heu nimijs Anglia docti, docet.
Vera nimis, tumidos sapientia diua relinquit.
Et solidus regni est fædere nullus amor.
Non usu docti hoc, Musæ sed munere fidæ,
Horreseunt tanti damna tulisse mali.
Ita procul Pylades, & (fictum nomen) Horestes:
Vendicat hæc istos gloria uera duces.
Qui prima fuerant concordi mente Iuventa.
Hos quasi discordes ultima fata uident:
Alter quod raperet mortem, non cederet alter:
Sancta tamen lis est, & sine felle brevis.
Carolus absens (tanta est reuerentia fratribus)
Praeauus ut maior, Dux, uolet inde minor,
Nam sic terra pares, coelumq; per omnia uidit,
Dux agmen dicit, Dux, sequiturq; Ducem.

Ecloga lucæ pureseyi.

Affectus, Ratio.

Nauis ut equoreas, uentis agitata per undas,
Et rapidis tumidi fluctibus acta salit:
Fortis prærupto frangit rei nacula cursu,
Iamq; per immanes flamine fertur aquas:
Ut nec sebor equum stimulo pungente refrenat,
Crispa nec effusi colla reflectit equi;

G.ij.

Mens

Mens ita mortiferi punctis impulsa doloris,

Totaq; tartareis dilacerata malis:

Distrabit ingenij robusta repugula certi,

Consilij nec uult frena ferenda pati.

Huc rapit affectus rutilo violentior igne,

Ast illuc ratio, consiliumq; uocat.

Affectus igitur miserias dic musa querelas,

Quòq; trahat ratio, nostra Thalia refer.

Affectus

O celum, o terra, o superi, quæ secula: quales

Aspiciunt rerum tempora nostra uices?

Omnia fors agitat, subuerit et omnia, quid non

Deicis incertis o dea cæca rotis?

Spargite floratus, mestos effundite fletus,

Humeclent liquidas flumina plena genas.

Vocibus excelsas penetrate sonantibus auras,

Verberet infestus sydera summa dolor.

Saxa sonent, rupes, (si quis modo sensus in illis)

Talia lugubri tempora uoce sonent.

Hœc uolucres querulo describite tempora cantu,

Improba, siluestres, dicite fata fere.

Occidit (heu nimium fatis extincta nefandis),

Occidit bene duplex gema, decusq; duplex.

Occidit Henricus, dñe Suffolcia mortem,

Occidit Henricus, dux fuit ille tuus.

Carolus occubuit (nam te quoq; fata petebant

Carole) cum charo Carole fratre iaces.

Dira nimis premitis, Italia numina, parce,

Mittitis infesta tela cruenta manu.

Nil studium mouit: nūt fertile flexit acume
Ingenijq; nūbile lumina tanta bonis
Ab, meruit longam diuina scientia uitam,
Et probitas longos inuolata dies,
Parcētisne ullis? probitas non maior in ullis,
Tolluntur iuuenes, uinit Ecce senex,
O dolor, o rerum facies miseranda, quis isto
Vulnere, non miserē saucia corda gerit?
Vixerat Henricus, paucos proiectus in annos,
Ingenij fructu uixit at ille senex.
Vixerat Henricus, iuuenili corpore florens,
Sed stomachus iuueni non iuuenilis erat.
Vixerat Henricus dedit ipsa Britannia uitam,
Illiūs at laudes gallia tota sonat.
Quis uirtutis amor? musas quæ cura terendis?
Protector ueri dogmatis ille fuit.
Insta diuini refouebat semina uerbi,
Præceptis habuit pectora culta pijs.
Mors tamen hunc grauiter telo percussit atroci,
Et tulit indignam pernicioſa necem.
Occidit, an solus? Non solus, at occidit una
Indolis eximiae Carolus ille puer.
Idem morbus erat, pestis quæ oppresit utrumq;
Vna, dies fratres sustulit una duos.
O nimium gemino miserabile funere tempus.
O semper dupli clade notanda dies.
Nunc occlusa graui, compresaq; lumina somno,
Luce carent, saxum corpus inane premit.
Osa teguntur humo, carnes sunt uermibus esca,
Non remanet uires, forma, decusq; perit.

G.ij.

Hoi

Hei mibi sic tenebris mutatur uita profundis,
Perpetua uirtus nocte sepulta iacet,
Sed mibi non dabitur tantis uox apta querelis,
O Henrice uale, Carole, dico, uale,
Ratio.

TOLLE graues lachrimas, gemebundaq; tollito uerba,
Neue tua refrice's bulcera cruda, manu.

Nil regit instabili fortuna uolubilis axi,
Omnia sed nutu numina sancta suo.

Stamina lanificæ non ducunt illa sorores,

ATq; oitos haud uitæ police fila secat,
Sede sed omnipotens nobis infundit ab alta
Vitam, qui uitæ terminat ipse diem.

Hic hominum fixo signauit limite uitam,

Hic dedit, hic aufert qui dedit ante deus.

Quam citò bullæ cadit liquidis quæ surgit in undis,

Quam celeri fallax auolat umbra pedes,
Sic fugit uitæ cursus, sic auolat ætas,

Omnes umbra sumus, nil nisi bullæ sumus,

Flos homines agri, floris decus, æstus adurit.

Gloria sic hominum morte trahente perit,

Fata manent omnes, fatis incerta sed hora,

Fœlix qui domini uoce uocante, uenit.

Ille uocat iuuenes, canos uocat ille capillos:

Cui tandem est uitæ singrapha certa suæ,

Alta superborum mors uadit in atria regum

Ac humiles pariter pulsitat illa casas.

Sic sequitur mortem promiscua turba trahentem:

Sed mors est sanctis uitæ beata uirtus.

Non

Non furie torquet, non horrida tingit Erynnis,
Non rictus lacerant, Cerbere dire, tui.
Non phlegetonta uident iusti, stigiasq; Paludes,
Credentes Christi dextra sed una tegit.
Corpus humum pascit, mens corpore libera, campis
Elysys fruitur, uiuit et ipsa Deo.
Cur igitur fuso lauigescunt pectora planctus
Cur ita profusis ora rigantur aquisq;
Astrigera fœlix Henricus in arce triumphat
Henricus superos occupat ecce polos.
Syderea potitur cum Christo Carolus aula,
Inferiora sibi Carolus astra uidet.
Huc o mortales, hic cursum flectite uestrum,
Istuc quisq; lubens ingrediatur iter.
Sepe uocat dominus, dominus iam sepe uocauit,
Allicit en uerbis, supplicijsq; trahit.
Ergo deo ne quis rigida ceruice repugnet,
Ne cadat in cunctos ira tremenda dei.
Discite maturo peccata restinguere fletu,
Discite sincere dogmata sancta sequi.
Sic pater omnipotens summo nos iunget Olympo:
Sic dabit et nati regna tenere sui.

Eiusdem

Eυστίμος Θεονομός κακόχαρτος ἐσφαξεν οἰδηλφόν,
Εἰ γάρ ἔχει τεκμῆρον σωματίς νεκρος κονις.
Ευστίμος κύριος πανάργειος Ιωατεὺς οἰδηλφός.
Ουμ γάρ ἔχει θεῖον πνεύματα θέρος Θεός.

Theodorus

Theodorus Neutonus

Blanda, peregrinum, sepelisse Britannia natum,
Indoluit nuper, quem scilicet, hospita tellus,
Millibus annorum cuperet manisse magistrum:
Sed, repetita nocet uehemens iactura Buceri.
Ille quidem fœlix Christum uidet. Ecce recentes
Incumbunt nobis lachrymæ. Nam nota charibdis
Impleuit rigidas, heroum funere, fauces:
Quæis spoliata gemit lugubriter Anglia, sepe, ♂
Fando, sic longum uerbis testatur amorem.
Num quis in hoc populo Brandonum sanguine cretus
Restat: ab interitu qui uindicet aurea stirpis
Stemmata: nemo subest, heu nescia fata repulsa
Florentem posito, palma, succenditis igne,
Purpureum florem feramœni rumpitis æui,
Par erat hic saltem, scilicet, astinuisse superbum.
Hem periœre duò, ualeant. Periere potentes,
Quid tum: quid: celsæ duo propugnacula gentis
Tum periœre, pari frater cum fratre peremptus,
Conquerar: an file am: iustis agitata querelis.
Audite ô proceres, dein spem fugitote caducam,
Henricum peperi, gaudebam. Quippe benignus
Insans, magnanimum referebat imagine Patrem
Ut peperi, musis ornandum pectus alumni
Commisi: nullis, (pudor est mentita referre)
Artibus indocilem reperit tritonia Pallas.
Atq: equidem memini, solus subiisse harenam
Inter nobilium certamina docta scholarum,
His simul affulsi generosus, ♂ inclitus ardor,

Mentis

Mentis ubi campum quæsisset Olympica uirtus.
En bene maturis iam nunc adoleuerat annis,
Stultaq; sublimeis instabam poscere fructus,
Cum mors curriculò mors turbida prendit euntem
Et subitò prendit, quali Proserpina raptu
Dicitur inferni spectasse cubilia Ditis.
Quæliter aut obiit Saloniñus Pollio, cuius
Olim Sicelidum, risisse, fæcillerat omen.
Nec contentus eum mactando luifer arcus
Dilectum simili percusit arundine fratrem.
Qui puer extinctum cum flesset abuße Bucerum,
Nunc puer extinctus comitatur, et ipse Bucerum.
Neu fruſtrà loquar, beus, tumulo concludite Carmen.
Carolus, Henricum iuuenem, puer unicus, unum
Ex clara reliquum sobole sequitur, eadem
Linquebat dulces animas sub luce, locoq;

IOANNES MULLYNS. —

Α Νεράπων μερόπων ἐι τις ἔχων φίλοις
Προσκαίρων ὀγκωσῶν κτήματα ἢ καλά
Τούτων ἐι σερεθῆ λυσυχίαν κατά
Οὐ λυπεῖ γε λίαν καὶ μαλ' διλύρεται;
Αλλ' ἐι σόμα βλαβῆ χάρε τις ἢ πόλε
Ζοῖς, κελούν δὲν καθορώμενος
Φός ὄιγλκν τε καλήν οῖς θάρμα λύεται
Πιντοίων τε κοκῶν καὶ λιασῶρεται
Οῖς, ενδαιμονέων εῦ λιέπει βίον
Πάρμων τ' ὄμματά τῷ ἐι ὀπολετεν ὁσ
Τῷ νῷ τόνδε κοκῶς ὡς λιασέμενον
Εἰ διλγεῖν διλωῶν ὡς τε νομισέον;

H.L

Λγγλῶ

αγγελῶν

Αγγλῶν ταφιμεγυθῆς ἡ βασιλεῖα μὲν
ἴχει ὅμματα ὡς ταλεῖα φαεινάτε
ἔχκιν μέχρι τοῦ ἀλλαγε μήποτε
ἢ μέιρους κλέος καθλευ δύνεις
ἢ λυγκειότερον τως μισκέιμενος
ἱρώοιν νεαρότν οὐς θεναστός νεύν
ἥμτν ανλροφόνος ταῦλος ἀφίρετα
Οῖς κλωστὸς ὀλίγῳ πλείονα ἐτη
τῆς ἀκμῆς ἐλιλωτικίως μέχρι
Οὐτως ἡμετερον μακάριον χθόνας
Πάση τῇ ἀρετῇ ταῦσι τε τοῦς καλοτο
Ποιέισειν οὖν ὡς χρυσεας ἡματος
ἔμπροσθεν τὰ βρετοτός αὐτούς αγάγγοιν οιν
Καὶ γάρ ράβδιον οὖν τοῦτο ἐποίεον
Παιδοτν γάρ νεαρότν καὶ ἔτι νηπίοιν
Θαυμάσιν λίαν ὃν μέντος τι τολύ
ἄφοιν οὐκ ἐγένην σῶμασι καὶ φρεσίν
Ζητεῖς μή το γένους ἡγεμόνος καντο
ἴσαν σπέρμα καλόνγι ἡγεμόνες καντο
Τῶν ἀλλων νεαρῶν φέρτεροι ή φυσε
Τούς ἀλλοις μεν ὅσον φόσφορος ἀσέρος
Πάμπλεισον νικάει φωτός οὐ περβολῆ
Εἴδος μηδ ἀγαπᾶς καλλιεῖ ήσαν οι
Νάρκιασι θεατοί. ὅντες χρύσεας
Κλαρατος ἐιαριναῖς λαμπτεται ὡς νοματο
Οὐτως ἡμετέροις ἀνλροσιν οἱ νεοι
Τὴν φυχὴν τι λέγω ή καὶ ἐλενθεροις
Τέχναις λαμπροτατα γράμμασι καὶ καλοτο
Ἐλωσσῶν γνωσετ καὶ ἡθεσι μεξίδισ

αὐτοι

Ἄμφοιν εθεετ' ὃν θαυματοσ ἡ μέκρι
Τούτους ἡμέτεροι ἀνθραῖς ἴμοντες τούτοις
Τούτοις ἐνλαμπονίας ταύρου ἐπάξεστον
Ἐνθη τῷν ἀρετῶν ὕρτι μέρεποντες εὗ,
Ἐπιτίεν χρύσέοντος κίνας αὐτοῖς μὲν
Ἄγγλοις ἐσσομενοντος εἰς βίον ἐφθονον
Καὶ μήν τοσαν ἀν εἰ λή ἐμενον βίω
Τούτοις οὐν λέξον ἔμοι ή μιάς ἀιτίας
Ἐντοῦ ἡματι καὶ ἀιφνίδιον τακνό
Ἄμφω ταύλαριώ τοσα λιέφθαρεν,
Ἴμιν ἐσσομενοντος δυνεκεν εὐροσε
Φόινικας ἄμμα τρές καὶ τίνας δύν μονον
Ἐνθρόπους τε βροτούς καὶ ελεεονμενή
Οὐ τρέις θελιοντος δύκας ἄμμα τίασεν
Φθαρτῶν γάρ γε βροτῶν ὅμματον ἀν ἐφθαρον
Ἄιγλας δύ λε ἔνος μη μινατός φέρειν.
Ιρῶνται λε, βροτῶν ταολλόντον ὑπερφρονέν
Τῶν λοιπῶν ἐνδέει καὶ λιάς τοῦτο λή
Θυμῷ ἕνθασε τῷ ταύλε μεθισάναι
Εὗ ἐλύτα νοῶ τ' ἐσσόμενον κακόν
Ἴν καὶ γῆν ἐάσοι εἰς δλίγον μόνον
Ἀιών γάρ χρύσεος γε ἐρχόμενος ταύλιό
Εἰς ἀγγλόντος ταχύ τὸν μοῖρα δούν θέλει.
Χρυσοῦς δύν γάρ δυνάμασι λίρεος
Οὐκοῦν κυεμόνας τούς λε τί κλαίετε
Τάς ηνδάς ἀπρετῶντος ή τί ταράττετε
Καὶ γάρ τῇ ἀρετῇ σῶματι καὶ φνοῖς
Ιρακλοῦς νεαρῷ κίονας ἡλυθον
Εξο τοῖς γε βροτούς οὐκ ἔνι ἐκπλεείν
Καὶ γάρ τοῦτο Θεοῖς ἐσι τεπρωμένον

Η.γ.

Οὐκ

Οὐκ οὖν παιδία μή αὐτεῖς λιανέομα
οὐνθρωπος γάρ οὖν δι πατέρου διδότι τι.

Ιωάννου δ τῶν μορφηνον σίχη οὐ τῇ θέσοντο
λιατρόβοντος.

Σ Ωματα πλεῖσα Θεός κτίνας βανατοῦ Σελεύκιον
σὺν φλογὶ τῶν πυρετοῦ σύντελον οὐδέποτε πολέ
Οὐ πρότερον βάλε κάλλιον οὐ μὲν θεῖον οὐγοστημα
οὐ τῷ γῦν αὐτῷ πέθητο ταχυτοῦ λιδούς;

Χάρις τοῦτον οὐδονσα κακῷ βληθέντα δρόσον

Πέπλον δέξε καλόν συχνά λιβοῦσα μάστην.

Πῶς μοι τέκνον θροῦσα θάνεστις μοι φθάνος οὐτί;

Τις κοινὸν τοσονί βόνητο διλαύθησε θεῶν;

Ι Λή πιερίκη τούτον κονιάσι σρωθέντα μαθῶνσα

Οἴμοι φασα τολύ ταῖνθει δέητε λύραν;

Τις μοι βῆ τύχη μαλακούσινονον τοσοῦτοι,

ώσε στεστίν ταῖνθει ταῦχα κράτισον θεῶν;

Τις μετ' εμον οὐδέποτε τον λή διοστρέψειδην

οὐ οὐδονά ταλάκτρον τέρπησε λιναίτο φρένος;

Οὐδε μή φοῖβος δρόγη γεγονός τοξεύμασι χαίρων

Παιδὸς ἀμυκλάσιον μυήσατο σφόδρα πάσθεα.

Δεύτερα νῦν ιόνκινθος δλεῖ, οὐ τήθει ταλάκης,

οὐδε τόξα τεθέι δέηματα θερμάχεις;

Καὶ τότε τεθιψτι, οὐδε οὐδέ μέλπεται τάλπες

Σημάνων κραλίκης τραῦμα, καὶ ἀλγος οὐδεῖς.

Κτησόμενος οὐδέποτε οὐρών θύγονε ταλέσιν,

οὐνθράπων ταῖρός τούτος, γάρ φέρε ὄκυμαδρονες.

Νῦν θηκτῶν φωεῖρας σε θαυμάσουσι φανόντες

Ουρανίων τε χόρος, σον με φιλέται τρόπους

ἔτε τιμῆς δσίας λάχεις εἰς ἀιῶνας μενούσις.

Καὶ ταλοκάμοντες κεφαλῆς τέμπας κάλυπτε ρόλοις

ταύτες

Ταῦτα λέγων σιγῇ λιγύρον ἐπεφθέγγετο φωνῇ
ἢ βοῶ τῷς ἀθανᾶς ὀπίστελντε λίαν.

Τί τόσον κλάδος καστις φῆ σέρνα ταπεῖςε
ἢ ὅτε φῶς μειραξ λαβτοε' ἀσφα γλυκύ.

Κένος ὅντα βαίνων ἀφθαρτον μέρον ἔμαρτνες
Καὶ λαμπρᾶς σίλεων ἀμαστα λευκός εὐέλι.

Παύε τοινῦ θρήνον, καὶ μητρὶ ταῦτα τεκούσι
Λέξον ὅτι οὐδὲ χάρμα ταξεῖ μέγα.

Καὶ Κάρολος φίμη κασίγνατος ἐνσαμος ζεστ,
Φύσιν καὶ κάλλος ταξιπολν θαύμας γεγένεσι.

Σηματι τόντα λίθων ἐνπλέξων σίχεα γλυπτό.

Γραφέσθων ἵν ἀντὶ ἐντάστα μηνιμοσύνη.

Ενρικον ἐνταῦθα κενθέ χόμογάτορα καλπη
δρχάμοιν τε λνοῖν, χθῶν γε τρόποσπα μίας.

Νήσον βρεττανίων καρπος, καὶ γέννα καλίστη
δίχεται, γεννάσιν ἡσε θανεσθω κλέος.

Τῶν αὐτῶν.

Η Σωτυχίανατρέπονσα κράτησον
Νόσων τε ποικιλίας ἢ βαρυτάστη
Καὶ φθινοβρέτον μοιρας θυμός χαλεπός τάχρι
Καὶ συγεροῦ θαυμάτον μῆγμα οὐ τλατόν
ἄρχοντα κράτισδυ τε καὶ εὐφνέσατον,
Κάσσο τε σύν καλῷ μέρω γέ προύμποσα,
θι κατθανον θύης σφριγόντες ὄνθεσι:
ἔφ α κλάδος ποντας ἀγγλίας τάλλον
Τεθνικότας ποθοῦν, γαρφόστορ διλύρεται
Καὶ μαλακῷς λίαν θρήνων ἐφαπτεται
ὅτι ἀρετῆς κλάδοις τάσκης ταττίβνασι
Τρεπονς, καὶ παυλίαν θεῖ ταρασπλάσιοι.

H.ij. Eisdem

EIVSDEM SAPPHICI

Versus.

Heu nimis grandem iaculatur iram,
Concitus Christus uario furore,
Cum cupit poenas hominum feroceſ

Mittere factis.

Non senum parcit misere ſenectas;
Nec uigescenſis pueri coloris;
Nec grauis partu meminit puellæ

Crimina multans.

Punit at cunctos ſimili periclo.
Quos plaga ultrici tetigit flagello,
Siue ſit purus, uitio ue turpi

Fædus ab omni.

Sic Gomorream facibus iuuentam,
Sic Palestinam, gladio cecidit.
Eximens nullum, licet ille, ſepe,

Vixerit inſons.

Sic duos fratres rafuit cruentum
Nobiles, fatum, fluido ſudore;
Qui nitescebat ſtudius, pudico

Compede iuncti.

Henricum Suffolcia copiosa
Iam Duceſ amifit, puerumq; clarum;
Dum manum irati Domini potentem

Anglia ſentit.

Hos ſub egeſta breuis urna, terra
Contegit, quos uulnere fauciata
Haud leui mater, ſepelit ſepulchro

Flebilis imo.

Fundit

Fundit & falsas lachrimas, Deumque
Heu nimis durum uocat querelis,
Quod sinit tales tolerare mortis

Tela seueræ:

Quis genæ molles, tenerumque collum,
Corporis tum forma decens: ocelli
Sole splendentes aderant micante

Purius orbi.

Sed tamen lenire potest dolores,
Quod receperunt iuuenes coronas
Glorie, que certa manent amanti

Præmia lucem,

E I V S D E M A

CVM quartum formare diem contenderet orbis
Conditor, & uellet mixta dicare locis:
Sidera constituit, quarta clarissima luce,
Ut sit siue boni, siue certa mali,
Et sicuti herbarum succis conferre salutem
AEGrotis, Medici dextera docta solet,
Quod plantis uires donarit prouidus author,
Quas semper stabiles iusso sola facit,
Ut quoque semiñibus Medicus depellere morbos,
Aut tenui membris sape liquore queat,
Quod sint perpetuò uirtutem nacta potentem
Quam certo stringunt limite uincit Dei:
sic quoque sideribus concessa est summa potestas,
Ut duraturis fluxibus illa regant.
Nam que sub mundi fabrica, que subiacet, alma
Quam uelamento nitrea Luna tegit,

Conſtant.

Constitunt, sint illa maris portenta sonantis

Aut nolucrum turme, quas nemus omne fonet,
Seu sint, que siluis densis armenta uagantur,

Aut genus humanum, quod dominatur eis:
Omnia stellarum cursus sibi subdita saluant,

Aut gelidae exponunt mortis ad arbitrium:
Huius etiam rerum debet se fertilis annus:

Hortus si pomis, aut sit arista grauis:
Seu uiridi rident, & aprica fronde iumenta:

Aut si grex ouium, sit ue caterua boum:
Deniq; quicquid erit, quod in orbem proferet humus,
Astra, Dei, retinent, nutibus, esse suum.

Quorum, qui motus norunt, cognoscere possint,
Illa quod Anglorum causa suoris erant.

Nam cum uis Martis Saturno falce uetusta

Obstaret, nec erat foedus amicitie,

Sed male concordes rumpabant iura, locisq;

Dsparibus multo stabat uterq; minans.

Tum quod contigerint exaleatis tempore ueris

Que morbos secum perniciemq; ferunt,

Hec Anglis turbam miseris trbuere malorum

Brytonumq; stragi membra dedere graui.

Sic uirtute ducem plorat Suffolcia clarum:

Carole tum luget te perisse simul,

Non tamen omnino casu cecidere maligno,

Premia sed iuvenes, famaq; magna manet.

IOANNES BIDILLVS.

BRandonos insigne genus, par nobile fratum
Cum subito e terris mors rapuisse atrox.

Tantarum

Tantorum iuuenium de fato ac funere tristi
Cum foret in uulnus fama uagata procul
Omnis amans Patriae tantus Spes luget ademptas:
 Ordinibus cunctis nuncius ille grauis.
Principue doctis casus uenit iste dolendus,
 Nobilibusq; uiris, maior utrisque dolor.
Nobilibus docti, doctis & sanguine clari
 Erepti iuuenes, lumina magna duo.
Nobilibus doctisq; simul decora ampla futuri,
 Hi fuerant fratres, clara propago suis.
Religio & Literæ magnos habitura patronos,
 Longior in terris si data uita foret.
Uis curæ fuit sacris incumbere scriptis,
 Et literis clarum condecorare genus.
At subito è medio rapuit mors atra serenos
 Fratres, sic hominum fallere uota solet.
Horrida uis fati, flores que præripit almos,
 Quam solidos fructus tempora plena ferant.
O quantæ stirpis perierunt semina prorsus,
 Spem gentis magnæ sustulit una dies.
Scilicet ista dei peccatis debitu nostris,
 Iraq; iusta fuit, & grauiora manent.
Progenie tanta non est gens Anglica digna,
 Eripit indignis, que dedit ante, deus.
ipfis illa dies non est lugenda duobus.
 Qui viui remanent, ijs cadit iste dolor.
Uis lucra mori, nobis at tristia damna,
 Virtutis tantæ queis perire fata.
Noluit bos opifex mundi, contagia mundi
 Contrabere, & longas hic retinere moras.

Ne pia corda mali morum corrupta uenient
Deficerent, cœli condita adire domos.
Illi nunc degunt, uiuunt, regnantq; beati,
Sic Deus electis consulit usq; suis.
Fœlices animæ, pietas queis cura, laborq;
In terris, sequitur uita beata pias.
At nobis pie parce Deus, qui degimus imis
Hactenus in terris, quos uagus error agit.
Da Pater omnipotens nobis bona dona, datisq;
Recte uti, & grates mente referre pia.
Quatum & quale bonum das cœli altissime recto
Quod pius Eduardus prospera regna tenet.
O nos fœlices, & tali Rege beatos,
Si benefacta Dei, donaq; nosse libet.
Da Deus ut tanto grati pro munere simus,
Et maneat proprium perpetuumq; bonum.
Religio, literæ, uirtus, bona cuncta, uigebunt,
Si regna Eduardo perpetuata manent.
Rex ô summe preeor Reges, qui præficiis orbi,
Seruus Eduardo regna beata ciu.
Daq; ut cœpisti mentem meliora sequentem,
Atq; tuum uerbi dogma tenere sacri.
Da populo imperiis animo parere modesto.
Et Regi officium reddere ritu suo.

GEORGIVS KENNVS.

E Cquid erit quicquam toto funestius orbe?
Aut illas poterit terras inuadere pestis.
Vnquam tam fera, tam grauis, aut tam prorsus acerbata
Occidit Henricus, clarissimus occidit beros,

Carolus

Carolus occubuit summe pietatis alumnus;
Occidit excellens uirtus, et splendor uerq;
Va tibi, ueq; tuis miseranda Britannia regnis.
Quas merita es plagas? quae nunc incomoda nobis
Ingeris? heu quantas commoti numinis iras?
Quim miser est hominum status, et quam uita caducas
Coetera si quibus est excellens insita uirtus,
Sunt eadem multos quoq; duratura per annos.
Marmore nil etenim, nil est diuturnius auro,
Et quodcumq; aliquas naturae munere uires
Obi net, id spatio est etiam durabile longo.
At homo, nec longo, nec certo tempore uiuit;
Nascitur, et moritur, nil est nisi bulla per undas.
Et quanto est melior, tanto est breuiore manendum
Tempore: scilicet est nostrum minus aptus ad orbem.
Nam sumus indigni, qui uos retinere probatos
Improba debuimus gens, et maledicta beatos.
O uos fœlices igitur, qui pondere carnis
Deposito, iam nos iubistis uerq; ualere.
Nos contra miseris, qui uos nec cernere uiui
Præsentes, nec morte sequi possumus ademptos:
Sed licet hoc saltē postremum dicere x̄isse.
Nam uobis aliud nil possum dicere quicquam.
Ergo uale dico uestrum, nunc mestus, utriq;
Idq; precor tandem quos uos iam contigit esse,
Tempore me talem Dominus uelit esse futura.

HENRICVS SQ VIERVS

Perfida si sœuis unquam Fortuna reflavit
Ventis, iam uobis hac truculenta fuit.

l.ij. Nam

Nam perit stabilis vera pietatis amator.
Qualem non (credo) tempora nostra ferent.
Nam quamvis fuerat præclaro stemmate natus,
Tbesauris plenus, dinitijsq; fluens:
Non tamen bunc fragilis vexavit gloria mundi,
Virtutis semper quum studiosus erat.
Et magis hoc mirum, paucos numerauerat annos
Ipse puer purus, dogmata pura sequens.
Ergo uirtutis rigidus cum cultor habetur,
Iussa dei firma pectore fixa tenens:
Est certe felix iuuenis, qui (corpoce trito)
Incola nunc coeli gaudia mentis habet.
Nos miseris potius vitiorum ualle profunda,
Obruta cum iaceat mens onerata malis.
Hunc omnes iubeant iterumq; iterumq; ualere,
Quos sacre tangit religionis amor.
Ergo precor capiat coelestis gaudia vita,
Viuat & in regno Christe benigne tua.

Queræla Oxoniensis Academiæ ad Cantabrigiam. Jacobus Galphilus

Quid, nisi sollicitum subeat timor doloris
Causa soror nostris? Mibi quis nisi triste subiret hoc
Laetiferumq; potest? Ego pangere lotta & triumphos
Rebar honoratos: Ego dijs authoribus aras
Libatura fui: fructus ego gaudia uestris
Expectanda magis, quam deploranda putabam.
Ast, ubi fata vocant, subita quassata ruina
Spes iacet: & vita melior fortuna recumbit.
Iamque, exhausto remanent in corpore vires,
Nec requies animo est: sed ut intabescere tenet

ignibus

Ignibus: & rapido mollescere solis ab astu
Cera solet: misere sic mens mibi liquitur agra.
Namque graui feriunt labantia vulnere corda
Et dolor: & dure grauis inclemens mortis,
Iamq; mibi restat post funera cruda nepotum,
Nulla, nisi casus miserandos flere, uoluptas.
Dum tibi non dabitur stabili potiare salute,
Nec mibi perpetuo, solida gaudere quiete.
Dum ueniunt oculis nunquam nisi tristia nostris
Infandumq; iubent animo remouere dolorem.
Horreo: cum nostri referens primordia luctus,
Mors subit insignis non immatura Buceri.
Nec queo pre lacrimis veras expromere voces,
Alterius danni cumulo depresso, nouiq;
Quod iacet ante diem, teneris ablatus in annis,
Sola Sudouolcae ditionis gloria, laeto.
Crudelis nimium, quisquis fuit ille deorum,
Post variis casus: & amara pericula vite
Gaudia qui nobis inuidit laeta uiciissim.
Sed Deus haud quisquam est: neque sunt ea numina lucte.
Nam quid? An iccirco genuit quo perdere posset?
Iccircone dedit membris uitalibus auras
Infuditq; animas, remeent ut in abdita terra
Viscera conclusi tumulo? pereantq; creati?
Num dedit & terras: & apertum gentibus orbem,
Et genus imperio totum mortale paravit,
Ut finat extingui meritæ preconia laudis
Et gregis interitu manuum monumenta perire.
Non inuisa adeo, mortalis ferrea vite
Conditio: neque tanta animis coelestibus ira.

Sed quia precipitis fati secura iacebas,
Nec puduit ueteris uestigia carpere uite,
Lausq; decusq; perit: erit attae gloria uite.
Grataq; doctrina nequ cquum fama parate.
Tuq; ô infelix, modò qua priuata parente:
Infelix iterum, Duce nunc priuatis alumno,
O ego quid facerem: tales immota dedisset
Si mibi fata duos: Ego solo Martyre faelix,
Admiranda patro. Neq; sunt ingloria nostra
Tempora: sunt omni præstantes laude ministri,
Sunt sacri iuuenes: sunt linguis docta loquentes,
Sunt alij: quorum celeberrima fama per orbem
Discursura breui Tu, tabe miserrimi lenta
Liqueris, & merito: cum non tuerere salutem
A qua pendebant uenturæ gaudia uite.
Sed tamen audito tristis clamore ruinæ,
Congemo, & in nostrum crudeles funera parcas
Eas odisse mibi. Quia dira sorte tulerunt
Infantes Heroas, auiti stemmate claros.
Non poterant alia satiari sœua cruore
Fata, nisi infantum: quorum uagitibus acer
Immensum reboat & quos ut sua pignora quondam
In nimio squallore iicens Academi: iugiter
Non sat erat Phagium? non sat cecidisse Eucerum?
Ni iulces animas genitricis ab ubere raptas
Auferat atra dies, & funere mergat acerbo?
Frangimur heu fatis miseri, serimurq; procella,
Prædidimus nostri pariter decora inclita regni.
Sed quid agam, nullis unquam satianda querelis?
An te sœua soror consors, autorq; doloris,

Defigam

Defigam omnibus diris? An tempora dira
Criminer infelix? Tu fortunata uocari
Debueras? Et ego te fortunata sorore,
Nunc tu funeribus tantis euicta tuorum,
Commiseranda iaces: Ego spe frustrata perenni,
Nec quid agam noui: neq; quo uestigia uertam.
Scilicet elatos rebus fortuna secundis
Non tulit: At rapido querens noua limina ciuii
Mutata facie permiscauit infima summis.
Sic ubi succedit loue pulso zona Nivalis.
Non micat umbriferis obductus nubibus aer,
Sed retinet uentos, incertaq; fulmina Mauors:
Aut ubi fulmineo gelidus cum Marte Saturnus
Congreditur: celerisq; fugam moderatur Olympi,
Mutat nocte diem: radiisq; potentibus astra
Ire uetat: uentosq; ciet: terrenaq; miscet.
Ergone præterea, nobis tot funera paßis.
Expectanda salus alia est, similiq; prioris
Non ea contigerit: neq; sunt ea tempora nostra
Ut mala perpeſſis potior Fortuna recurrat.
Ergo soror: fatum quia non inculta timebas,
Dispoliata tue Duce defensore salutis,
Feror in errorum scopulos: submersaq; toto
Obruere Oceano. iactere Papalibus undis.
Euomat infandum stygio sub acumine uirus
Turba Papistarum: scelus ex pulmonibus imis,
Sœuitiamq; animi teterrima pestis anhelans.
Namq; quid expectes? qua spe admota recursus?
Quæ uia? quæ ueteris uite fiducia restat?
Vnde petes alij noua nunc solatia portus?

Vnde

Vnde petes Zephiros? O uela fauentia uentis?
Portus in ignoto est: quia tu Palinure peristi,
Vela tulit ventus: quia te, Dux, fatuulere.
Iamq; Bucere uale: Tuq; o Henrice parentum
Gloria. Iam Puræ procul binc suertite uestra
Numina. Mortali natorum semine, nunquid
Exitus unus erit? Mortalia parcite fata:
Parcite, Iam fuso satiantur sanguine Manes.
Iam mea, cum fremitu, non proficiencia cessent
Murmura: Sit stolidis prior abstinuisse querelis
Quam plorasse labor. Ne temnire munera Ioue!

Henricus Gunuillus.

CArmina funereis superaddere mestia sepulchris,
Pierides vates edocuere suos.
Hinc celebrem celebrant epigrammatu docta Maronem,
Et tumulo cultum carmen Erasmus habet.
Hinc pius immani consumptus morte Bucerus,
Doctiloquo dignus carmine, carmen habet.
Ergone lugubri prostrata caduera uersu
Plangere cessabis Nusa canora ducumq;
Tela, quibus teneros nisi mors mississet in artus,
Discretiuns sœua corpora sancta nece:
Plauderet his viuis alacri Suffolcia cantu,
Transigeret letos Anglia lieta dies.
Nunc gemit extinctos querulo Suffolcia fletu,
Transigit O mestos Anglia mestia dies.
Ecce una gemini fratres tumulantur in arca,
Heu nimium patriæ funera flenda suæ.
Hec iactura duplex, hoc irreparabile dampnum,

Me iubet (ah) patrie fata dolere mee.
Sed neque fæmineo decet ista reuoluere planctus,
Tristis nec lachrymæ vincere fata ualent,
Quin precibus dominum castis pulsamus Iesum,
Poscamus pura numina sacra fide:
Ut quum sustulerint geminos pietatis alumnos,
Consimiles iterum dent probitate duces.

Ioannes Dayus.

O Mors cur flamas ructasti Faucibus acres,
Hisq; Ducem clarum, cur temerasse iuuit?
Anglia si poteris loqui, tunc argue mortem
Quæ sic consumpsit languida membra Ducis.
Quæ tellus peperit? genuit Suffolcia faustis
Auspicijs, celebrem nobilitate Ducem.
Morte perit, nec cœli sydera conspicit iste?
Suffultumq; caput cespite cumbit humi;
O ploranda lues, ò secula, secula tetra,
In quibus ex uiuis tollitur orbis honor.
At fletus cessent, simul & mutabimur omnes,
Tollitur hic mundo, sed Iouis æde iacet.
Sic nos tollemur, Nam mors supereminet omnes,
Quisque & diuinum cum Ioue Numen erit.
Ergo latemur sublatum uiuere cœlo,
Orbatam patriam, sed doleamus eo.

Armigillus Vvadus.

R Elliquias uiduæ natos, duó pignora matris,
Brandonæq; domus, casæq; hac luce parentis,
K. I. Lætifer

Laetifer extinxit crudeli funere sudor.
Usque adeo nihil est toto durabile in orbe.
Regna, genus, tituli, populi, urbes, stemmata, mores,
Omnia sunt vicibus subiecta rapacibus. Unus
Qui manet ex omni nunquam mutabilis aeuo
Est deus: in cuius gremium suffolcia proles.
Vtraq; terrene fardis pertesa, refugit.

Thomas Pirreus.

O Lugenda dies, defiendaq; tempora nobis,
O sors infelix, et miseranda nimis.
Iam uere emicuit, patris indignatio summi,
Iam grauis, horrendi iudicis, ira patet.
Ab tua nos potuit mors premonuisse Bucere,
Quae foret indomitis, uirga parata, uiris.
Stulta sed heu mens est, in penis coeca futuris.
Stertimus, incautos opprimit ira dei.
Iam deus incenso plectit, torquetq; furore,
Nos capimus factis, premia digna, malis.
Sustulit, ab geminos (dictu miserabile) fratres,
Iratii nobis, saeva ministri, dei.
Hic dux, ille puer, clari uirtutibus ambo,
Occidit at iam dux, occidit ille puer.
Dux fuit Henricus uirtutum tramite ductus,
Pura tibi fuerat, Carole, uita, puer.
Non ergo illorum, defienda iudico sortes,
Lugenda est multis, uita grauata malis.
Illi cum Christo uiuunt, sine fine, beati,
Nos infelices terq; quaterq; sumus.

Thomas.

THOMAS VVILSONVS AD
OXONIENSES HUMANISS.

tam pie Suffolciensium mortem
lamentantes.

Ergo mori pulebrum est, nec honor leuis esse videtur,
Cum quos terra tulit, terra relicta gemat,
Et pius hic dolor est, & summo plenus honore.
Vos decus adfertis, vos manet ergo decus.
Quos modò planxitis Dominos, nunc pangite diuos:
Namq; Duces reddit, mors sine morte, deos.

EPITAPHIA IN ALIOS HE-
ROAS HONORABILES,
& in Heroicas ornatissimas.

IOANNES CHECVS IN MOR-
TIB M OPTIMAB VIRGINIS
Margaretae Neuillae Reginae Cata-
rine a Culiculis.

Ripureum extinxit lumen mors atra uiuente,
Aet nullum lumen mens habet inde milius,
Nunc miserum Corpus, felix mens tempore ponit,
Post idem ut melius sumere uiua queas.
Christo uiuebas, mundo nunc mortua, mundo
Que moreris uiuens, mortua uiue deo.

GVLIELMVS CECILEVS IN
eandem Virginem.

Est nihil hic tutum, nihil est nisi præda furentis
Mortis, quæ nulli parcit, auara necis.
Quid genus aut uires quid gloria proderit iste?
Inuicta quam rapiet mors furibunda manu.

Non

Non uirtus, probitas, non sanctimonia morum
E fatis poterant hanc retinere sibi.
Quo modo erat uitæ nobis dum uixit imago,
Nunc moriens nobis præuia mortis erit.
Quam uirtus fecerat claram, dum uixit in orbe
Nobilis est moriens religione dei.
In studijs consumpta pijs pars maxima uitæ est.
Et similis uitæ mors fuit eximia.
Nec generis Neuilla fuit tantum tibi curæ,
Ut fama hinc fuerit nobilitata tua:
At probitas claram, uirtus te reddidit orbi
Illustrem, fecit religioq; piam.
Corporis hæc fuerant (non nunc sunt) forma, uenustas,
Ait animi pietas, iam uiget, atque ualeat.
Te deus ornat, statuit, dixitq; beatam
Hoc uita edocuit, mors quoq; testis erit.
Regina fueras Catarina adamata puella,
Terreneq; suæ delitiae fueras.
At decus est maius, possit quam mente reuolui,
Quod cum sis Christi fili, percipies.
Mortem sanctorum statuit deus esse beatam.
Mortua Neuilla es, sancta sis, atque pia.
Donec uixisti cunctis tua uita placebat,
Cum domino melius nunc eris, ergo Vale.

Eiusdem Gulielmi Cecilli in eandem,

Mens fuit in Castro Neuillæ corpore casta.
Fœmina, uir, uirgo discite, uirgo docet:
Mens peperit pregnans, uirtus in uirgine partus.
Semen pura fides, religioq; parens.

Cecilli

Cœli Ciuis erat, sanctis conscriptaq; Consors,
Hanc deus edicto, mandat adesse die.
Iussa tenet, mortem superat, super æthera scandit
Heres fit Cœli, filia fitq; dei.

Antonius Cocus in eandem

EST alijs aliud laudi, Neuilla reliquit
Divinæ specimen quid potuere manus,
Ite mares primæua docet, quæ summa notamus,
Non ea sunt sexus, temporis, atque loci.
Iudicium, pietas, linguarum munus, artes
Quum uolet, emanat sp̄iritus, utq; uolet.

IN CLARISSIMAM CATARI-
NAM ANGLIAE REGINÆ.
Antonius Cocus.

ME blandita uenus, faciesq; inimica pudori
Deturbant folio, mors rapit, itq; cruor.
Elenda forem, nisi terribili non territa lœto,
Occubens docui temnere uiua necem.
Deprecor haud culpam, fluit ultiro uictima sanguis,
Fulmina placari sic puto posse louis.

THOMAS CHALINERVS IN:
Margaretam Neuillam.

IMPROBA dum teneræ, populata est uirginis artus.
Atropos, immitti falce (Neuilla) tuos:
Quam bene condigno superos ornauit honore,
Tam male nos tanto, priuat acerba bono.
Nil potuit letis succedere tristius unquam
Auspicijs, de te quæ prope certadabas.

Kij.

Tanta

Tanta puellaris fuerat præstantia forme,
Tam præstans uarijs dotibus ingenium.
Quid qnod inexhausto stiebat pectore Christum,
Immoriens sacris nocte dieq; libris.
Sic tamen, ut uite potius conamine sanctæ,
Non obscura tui signa dares studij.
Et iam ter senis turgebas nubilis annis,
Spes non unius inuidiosa procī.
Cum te Zelotipæ, telum immedicabile, Paræ
Surripuit terris, restituitq; deo.

Henricus Knoleus

Vixi olim celebris medijs, in fluctibus Aule,
Meque in delitijs primis, regina tenebat.
Me decus ingenij, me stemmata clara priorum,
Me decor insignis, spectatæ & gratia forme.
Me morum grauitas, me lingua perita, manusq;
Multiplices edocta artes, linguasq; sonosq;
Reddidit illustrem, nomenq; insigne parauit.
Hac insensatus mundus colit, expetit, ambit,
Cuncta licet pereant & cedant πρόσωπα & in umbras.
At mihi uos eritis testes, uos ô generosæ
Et Dulces uite comites, Claraq; sorores:
Quod non sic uixi mundo, ut Carni placuisse,
Atque inconsulti captasse ἐγκάμμια uulgi,
Vsque mihi curæ fuerat, mea gloria namq;
Christus semper erat, cœlum mihi patria semper.
Vnus enim ille crucis splendor, magniæ trophea
Regis, me acceptam fecere deo atque beatam.
Vnum & ille fuit mea gloria, pompa, triumphus,

Virtus

Virtus, uita, salus, spes, unus & omnia Christus.
Vixi ergo infelix, patria procul, exul in orbe.
Vita sed in terris ubi iam mibi nulla superstet,
Reddit & in optatos campos, aulamq; paternam
Iugiter impertit Christus spiracula uite,
Unius & Christi dulci spiramine uiuo.

IN DVCEM CAROLVM BRAN-
DONVM PATREM SV E POL-
censibus Ioannes
Parkehurstus.

CAROLVS exigua iacet hac Brandonus in urna,
Herorum splendor, gloria prima Ducum.
Quem sicut magnates, quem sicut promiscua turba,
Quem luget madidis Anglia moesta genis.
Integritas cum quo sunt Nobilitasq; sepulta.
O quantas gazas contingit urna breuis.

Aliud.

Carole te stravit Mors, quem Mars ipse nequibat:
Est magnum, Mortis scilicet, imperium.

EIVS DEM IN FOEMINAM CLA-
RISSIMAM IANAM REGINAM
Angliae Franciae & Hiberniae,
Et Eduardi Regis nostri Matrem.

Hic iaceo, per quam tellus Britanna beatur:
Nomen si cupias noscere, Iana fui.
Henrico Regi coniunx fidissima nuper,
Filiolum peperi, deinde quidem perij.
Nec perij tamen, utpote cui sit uita perennis,
Et quae perpetuo uiuit, ea haud perijt.

K. iij;

Aliud

Aliud.

Quid caducis rebus & fugacibus
Credas? quid umbræ Lubricæ ac uolubili?
En lana, nuper totius Britannie
Decus, pusilla nunc in urna dormio,
Aegerrimo confecta nixu. scilicet
Tanti fuit lumen, decusq; patriæ,
Rei^q; calmen parturire publicæ.
Deflere noli me, uiator, mortuam.
Viuo, fruorq; gaudijs perennibus.
At ante, rerum in omnium affluentia
Cum uiuerem, tantum uidebar uiuere.
Tu, quod licet, meo diu feliciter
Fruare gnato, nam parente non licet.

EIVSDEM IN NOBILISSIMA
MAM FOEMINAM CATA-
rinam nuper Angliae, Franciæ,
& Hiberniæ Reginam,

Hoc Reginæ nouo dormit Catarina sepulchro,
Sexus fæminei flos, honor, atque decus.
Hæc fuit Henrico coniux fidissima Regi,
Quem postquam è uinis tres rapuere Deo:
Thomæ Seymoro (cui tu Neptune tridentem
Porrigis) eximio nupserat illa viro.
Huic peperit natam: A partu cum septimus orbem
Sol illustrasset, Mors truculenta necat.
Defunctam madidis famuli deflemus ocellis:
Humeat tristes terra Britanna genas.
Nos infelices mæror consumit acerbus:
Inter cœlestes gaudet at illa choros.

Clarissime

IN CLARISSIMAM PVELLAM MARIAM,
cuiusdem Reginæ filiam, eiusdem Park-
hursti carmen,

Qvam cum sua dispensio Illa illa matris optima
Vitæ, crebrisq; nixibus Virtus, pudor, modestia,
Regina mater edidit, Cœlestis illa & mascula
Sub hoc uiator, marmore, In me renixit indoles.
Infans puella dormio. Nunc quisquis es, ualebis, &
Mihi cruenta longius Quod plura non loquor, mea
Si mors dedisset uiuere, Donabis hoc infantie.

EDWARDVS COUPERVS IN MORTEM
venerandi Patris M. Buceri.

Q VI fuit in toto clarissimus orbe Bucerus,
Hunc subito nobis abstulit atra dies.
Qui tibi Christe fuit seruus, quā Pastor ouile
Christe fuit uigilans, abstulit atra dies.
Grez tuus hoc Pastore lupos num Christe, timeret
Vulture tutus erat, uulpeq; tutus erat.
Pastor abest, num non redditurus ouile relinquit?
Non uisurus oues annē Bucerus abest?
Huic, quia Pastor erat uigilans, pro munere cœlum
Christe refers, cœlum scandere Christe iubes.
Grez gemit interea fatum crudele Buceri,
Pastore orbatum luget ouile suo.
Ergo tui miserere gregis, miserere Sionis,
Christe gregi sanctum præfice quoſo uitum.
Intrat ouile lupus uigili custode remoto,
Præda fit beu cupidis plebs tua, Christe, lupis.
Mortis suum uatem cur non Academia fieret?
Quem non cœrtriant fata, Bucere, tuas

Hec sene nimium Pares, probbrisque fata,
Fata num's sanctis accelerata uiris.
Nulla uiri potuit reverentia, nulla mouere
Vos pietas potuit, nullaue religio?
Quid tibi cum nostro, Mors o violenta, Bucero?
Quid tibi cum Phagio mors uiolenta fuit?
Hec properata nimis Phagio, immatura Bucero.
Mors uenit: ambobus mors properata nimis.
Inuidia mors unum quæ non es passa Bucero.
Viuere, Nelldis fata beata senis.
Anglia, quanta tibi fluxissent commoda, uate
Sospite, fluxissent Anglia quanta tibi?
Sed quorsum fletus, quorsum hic, Academia, luctus?
Mors communis agit, cuncta suborta cadunt.
Est uia mors omnis carnis, mors terminus cui,
Mors non grata malis, mors nisi grata piis.
Offa recepit humus, mentemq; recepit Olympus,
Mens fruitur coelo, putre cadaver humo.
Desinat ergo suum desfere Britannia uatem,
Quem Deus in requiem transtulit ipse suam.
Flere suum celebris Germania cesset aluminum,
Anglia, doctorem desine flere tuum.
Desine flere, tui nam uiuit fama Buceri,
Mens uiget, in cineres non nisi corpus abiit.
Ergo uale, uenerande uale, Martine ualeto,
Gloria & o patrie summa Bucere, uale.

ALIVD EIVSDEM.

Argentoratum luget, Germania luget,
Causaq; iam luctus qualis utri.

Hec, quia partus eras, illud de luget aluminum.
Mesta, Bacere, nimis mors tua utriq; fuit.
Vita fuit dulcis, sic mors tua tristis utriq;
Transitus a uiuis, ut pia uita fuit.
Utq; erat aduentus Brytannia lacte Bacchis;
Sic fuit interitus nostra, Bacere, tuus.
Anglia nata suo, sed cum genit' orba Bacchis;
Orba parente suo cur sciala nostra genit'is.
Corpus inest tumulo, sed quae pars corpore prestat.
Corpore deserito syrena summa colligitur a lecitho.

THOMAS VVILSONVS IN CLARISSIMAM
Ianam, Angliæ Reginam & serenissimi Regis
nostræ Eduardi Texti matrem,

Pignore iam nato, cecidit mox optima iana.
Nempe ferunt soles secula nulla dubs.
Gulielmus fratremannus
in candens.

Principiis quatuor que constant cuncta figuram
Altera in alterius species abeuntia sumunt.

Vtq; nouum terris genitali è corpore mixtum
Gignatur, genitum corrumpi, sedere certo,
Natura aeternus dedit inuicibilis ordo.
Ergo mori pariens, nature ex ordine mo;
Atq; sua uitam sic Christus morte redemit.

EIVSDEM VVILSONI CARMEN IN CARO-
lum Stanleum Cognatum Suffolciensib,

VT tua sit felix & mors & uita, duobus
Carole tu, ducibus preuius unus, abis.

Vnus

Camero stellata: Camero stellata: bonifaciu

Vallis abis terra, sed sic ut uerq; sequatur,
Ut Christo, et superis nuncius esse queas, neq; dicitur.
Te, doluere duo, cum te grauis ardor aduertit, abiret tibi mis
Sed uenient post te, qui doluere duo,
Neuter abesse potest, quem sic adamauit uterq;
Ut nemo plus te frater amare queat.
Quam bene prouidum: est, quod sic procedis utrumq; es.
Neuter abesse uelit, tu nec abesse potes.
Nam sicut unus eras, terrâ sociatus utriq;
Sic cœlum ascendens unus, utrumq; calis.

WALTERVS HADDONVS, MONT
ipse, de se.

NON mihi corpus erat, uium fuit ante cadaver.
Mors uenient, morbi suscitulit omne genus.
Terra tegit terram, mens summis mentibus beret.
Optima mors salue, pessima uita, male.

EXCVSVM LONDINI
IN AEDIBVS RICHARDI

GRAFTONI, TYPOGRA.

phi Regij.

Cum Privilio ad Imprimendu
s dum solum.

PANEGYRICON
IN HONOREM
Annuæ Renovationis
Nobilissimi, Ampliss., & Prudentissimi
SENATVS
ILLUSTRIS ET PRÆPOTENTIS
Vrbis
GRONINGAE
Factæ 8. & 9. Februarij
Anno 1625.

*debitæ observantie & gratitudinis loco,
erga benefactores,
instituit*

M. IOANNES SICTOR Rokyczanus,
exul Bohemus.

Ad Senatum

Dum modò nunc tenuem non aspernabere Musam,
Sat mihi pro clypeo, *Sancte Senatus, eris.*

GRONINGÆ
Typis. IOANNIS SASSI, Ordin. & Academiæ
Typographi, Anno M.DC, XXV.